

EVROPSKI PARLAMENT

2009 - 2014

Dokument zasedanja

A7-0149/2014

28.2.2014

POROČILO

o preiskavi vloge in delovanja trojke (ECB, Komisija in Mednarodni denarni sklad) v zvezi z državami v programu euroobmočja (2013/2277(INI))

Odbor za ekonomske in monetarne zadeve

Poročevalca: Othmar Karas, Liem Hoang Ngoc

VSEBINA

	Stran
PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA.....	3
OBRAZLOŽITEV	26
MNENJE ODBORA ZA PRORAČUNSKI NADZOR.....	30
MNENJE ODBORA ZA USTAVNE ZADEVE	34
IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU	38

PREDLOG RESOLUCIJE EVROPSKEGA PARLAMENTA

o vlogi in delovanju trojke (ECB, Komisija in Mednarodni denarni sklad) v zvezi z državami v programu euroobmočja (2013/2277(INI))

Evropski parlament,

- ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti člena 7, člena 136 v povezavi s členom 121 in člena 174,
- ob upoštevanju Listine Evropske unije o temeljnih pravicah,
- ob upoštevanju Pogodbe o Evropski uniji, zlasti člena 3,
- ob upoštevanju Uredbe (EU) št. 472/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o okrepljeni gospodarskega in proračunskega nadzora v državah članicah euroobmočja, ki so jih prizadele ali jim grozijo resne težave v zvezi z njihovo finančno stabilnostjo¹,
- ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost (EMS),
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 16. junija 2010 o EU 2020²,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 23. oktobra 2013 o evropskem semestru za gospodarsko usklajevanje: izvajanje prednostnih nalog za leto 2013³,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 4. julija 2013 o prednostnih nalogah Evropskega parlamenta v delovnem programu Komisije za leto 2014⁴,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 12. junija 2013 Priprave na sejo Evropskega sveta (27. in 28. junij 2013) – Demokratično odločanje v prihodnji ekonomski in monetarni uniji⁵,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 20. novembra 2012 s priporočili Komisiji o poročilu predsednikov Evropskega sveta, Evropske komisije, Evropske centralne banke in Euroskupine z naslovom „Na poti k pravi ekonomski in monetarni uniji“⁶,
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 6. julija 2011 o finančni, gospodarski in socialni krizi: priporočila za ukrepe in pobude, ki naj bi jih sprožili,⁷
- ob upoštevanju svoje resolucije z dne 20. oktobra 2010 o finančni, gospodarski in

¹ UL L 140, 27.5.2013, str. 1.

² Sprejeta besedila, P7_TA(2010)0223.

³ Sprejeta besedila, P7_TA(2013)0447.

⁴ Sprejeta besedila, P7_TA(2013)0332.

⁵ Sprejeta besedila, P7_TA(2013)0269.

⁶ Sprejeta besedila, P7_TA(2012)0430.

⁷ Sprejeta besedila, P7_TA(2011)0331.

- socialni krizi: priporočila za ukrepe in pobude, ki naj bi jih sprožili (vmesno poročilo)¹,
- ob upoštevanju člena 48 Poslovnika,
 - ob upoštevanju poročila Odbora za ekonomske in monetarne zadeve ter mnenj Odbora za proračunski nadzor, Odbora za zaposlovanje in socialne zadeve in Odbora za ustavne zadeve (A7-0149/2014),
- A. ker je bila trojka, ki jo sestavljajo Evropska komisija, Evropska centralna banka (ECB) in Mednarodni denarni sklad (MDS), ustanovljena s sklepom voditeljev držav in vlad euroobmočja z dne 25. marca 2010, da bi vzpostavili skupen program in Grčiji zagotovili pogojna dvostranska posojila, tudi na podlagi priporočil Sveta Ecofin; od takrat trojka deluje tudi na Portugalskem, Irskem in Cipru; ugotavlja, da so bili finančni ministri euroobmočja pomembno vključeni v odločanje o podrobnostih dvostranskih posojil;
- B. ker sta trojka in njena vloga opredeljeni v Uredbi (EU) št. 472/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 ter omenjeni v Pogodbi o EMS;
- C. ker je Sodišče Evropske unije v sodbi v zadevi Pringle proti Irski (C-370/12) potrdilo, da je Komisijo in ECB mogoče pooblastiti za izvajanje nalog, ki so jima podeljene v Pogodbi o EMS;
- D. ker je Komisija, ki v okviru trojke deluje kot predstavnica Euroskupine, odgovorna za pogajanja o pogojih za dodelitev finančne pomoči državam članicam euroobmočja „v povezavi z ECB“ in „kadar je mogoče skupaj z MDS“, zaradi česar se finančna pomoč v nadaljevanju navaja kot „pomoč EU-MDS“, medtem ko ima Svet politično odgovornost za odobritev programov makroekonomskega prilagajanja; ker je vsak član trojke deloval v skladu s svojim postopkom;
- E. ker je bila trojka do sedaj temeljna struktura za pogajanja med uradnimi posojilodajalci in vladami držav prejemnic in tudi za preverjanje izvajanja programov gospodarskega prilagajanja; ker končne odločitve v zvezi s finančno pomočjo in pogoji zanjo na evropski strani v primeru podpore evropskega instrumenta za finančno stabilnost (EFSF) in evropskega mehanizma za stabilnost (ESM) sprejema Euroskupina, ki je torej politično odgovorna za programe;
- F. ker je obstajalo široko politično soglasje, da se prepreči neurejen bankrot držav članic v EU, zlasti pa v euroobmočju, in tako prepreči gospodarski in socialni kaos, katerega posledica bi bila nezmožnost izplačevanja pokojnin in plač zaposlenih v javnem sektorju ter resno ogrožanje gospodarstva, bančnega sistema in socialnega varstva, poleg tega, da bi bila država za daljše obdobje popolnoma izključena s kapitalskih trgov;
- G. ker je trojka skupaj z zadevno državo članico odgovorna tudi za pripravo uradnih sklepov Euroskupine;

¹ Sprejeta besedila, P7_TA(2010)0376.

- H. ker je več držav članic zunaj euroobmočja že prejelo ali prejemajo pomoč EU, ki jo EU zagotavlja v povezavi z MDS, na podlagi člena 143 PDEU;
- I. ker so EU in njene države članice vzpostavile več mehanizmov *ad hoc* za zagotovitev finančne pomoči državam euroobmočja, najprej z dvostranskimi posojili, tudi iz več držav, ki niso članice evroobmočja, nato iz začasnih skladov za nujne primere, namreč iz Evropskega instrumenta za finančno stabilnost (EFSF) in Evropskega mehanizma za finančno stabilizacijo (EFSM), oblikovanih za države članice EU, ter nazadnje iz Evropskega mehanizma za stabilnost (ESM), ki naj bi nadomestil vse druge mehanizme;
- J. ker je Sodišče Evropske unije ob sklicevanju na člen 13(3) Pogodbe o evropskem mehanizmu za stabilnost nedavno potrdilo (zadeva Pringle), da mora Evropska komisija s svojim sodelovanjem pri omenjeni pogodbi „spodbujati splošni interes Unije“ in „skrbeti za to, da so memorandumi o soglasju, ki jih sklene evropski mehanizem za stabilnost, v skladu s pravom Evropske unije“;
- K. ker je Sodišče Evropske unije tudi razsodilo v zadevi Pringle, da je EMS v skladu s PDEU, in ustvarilo podlago za morebitno vključitev tega mehanizma v pravni red EU v okviru trenutnih omejitev iz pogodb;
- L. ker je memorandum o soglasju po definiciji dogovor med zadevno državo članico in trojko in rezultat pogajanj, s katerim se država članica obveže, da bo v zameno za finančno pomoč izvedla več natančno določenih ukrepov; ker Komisija podpiše memorandum v imenu finančnih ministrov euroobmočja; ker javnosti ni znano, kako v praksi potekajo pogajanja med trojko in zadevno državo članico in ker poleg tega ni dovolj pregledno, v kolikšni meri lahko država članica, ki prosi za pomoč, vpliva na rezultat pogajanj; ker pogodba o EMS določa, da bi naj država članica, ki zaprosi za pomoč EMS, prošnjo za pomoč – če je le mogoče – naslovila na MDS;
- M. ker je skupni znesek svežnjev finančne pomoči v teh štirih programih takšen, kot ga še ni bilo, in ker isto velja za trajanje, obliko in kontekst programov, posledica tega pa so nezaželene razmere, v katerih je pomoč skoraj v celoti nadomestila običajno financiranje, ki ga zagotavljajo trgi, s čimer je bančni sektor zaščiten pred izgubami, ker se veliki zneski državnega dolga držav z dogovorjenim programom prenašajo iz bilance stanja zasebnega sektorja v bilanco stanja javnega sektorja;
- N. ker je Sodišče Evropske unije v sodbi v zadevi Pringle izjavilo, da prepoved iz člena 125 PDEU jamči, da države članice, kadar se zadolžijo, še naprej sledijo tržni logiki, saj naj bi jih to spodbujalo k ohranjanju proračunske discipline, in da spoštovanje take discipline prispeva k uresničevanju višjega cilja na ravni Unije, to je ohranjanju finančne stabilnosti monetarne unije; ker kljub temu Sodišče Evropske unije poudarja, da člen 125 PDEU ne prepoveduje, da ena ali več držav članic odobri finančno pomoč državi članici, ki je še naprej odgovorna za svoje obveznosti do upnikov, če lahko pogoji za tako pomoč to državo članico spodbudijo k izvajanju neoporečne proračunske politike;
- O. ker je finančna kriza privedla do gospodarske in socialne krize; ker imajo gospodarske razmere in zadnje spremembe v nekaterih državah članicah resne in predhodno nepredvidene negativne učinke na število delovnih mest in kakovost zaposlitve, dostop

do posojil, raven dohodka, socialno varnost ter zdravstvene in varnostne standarde, in so zato težke gospodarske in socialne razmere neizogibne; ker bi bile brez finančne pomoči EU-MDS negativne posledice lahko občutno hujše in ker so ukrepi na evropski ravni pripomogli, da se situacija ni še nadalje poslabšala;

- P. ker člen 151 PDEU določa, da morajo biti ukrepi, ki jih izvajajo EU in njene države članice, v skladu s temeljnimi socialnimi pravicami, določenimi v Evropski socialni listini iz leta 1961 in v Listini Skupnosti o temeljnih socialnih pravicah delavcev iz leta 1989, da bi med drugim izboljšali socialni dialog;
- Q. ker člen 152 PDEU določa, da „Unija priznava in spodbuja vlogo socialnih partnerjev na ravni Unije ob upoštevanju različnosti nacionalnih sistemov“ in „pospešuje dialog med socialnimi partnerji ob upoštevanju njihove avtonomije“;
- R. ker se v nekaterih državah članicah povečujejo stroški storitev za uporabnike, kar pomeni, da si številni ljudje ne morejo več privoščiti primerne ravni storitev za zadovoljevanje osnovnih potreb, vključno z dostopom do nujnega zdravljenja;
- S. ker je bila delovna skupina za Grčijo ustanovljena z namenom, da poveča zmogljivost grških organov za pripravo, izvajanje in uveljavljanje strukturnih reform za boljše delovanje gospodarstva, družbe in uprave ter za ustvarjanje pogojev za vzdržno obnovo in ustvarjanje delovnih mest, pa tudi za pospešitev črpanja strukturnih in kohezijskih skladov EU v Grčiji ter uporabo kritičnih sredstev za financiranje naložb;
- T. ker je Evropski parlament v svoji resoluciji z dne 20. novembra 2012 pozval, naj za institucije EU, ki so članice trojke, veljajo visoki standardi demokratične odgovornosti na nacionalni ravni in ravni Unije; ker je takšna odgovornost nepogrešljiva za verodostojnost programov pomoči in zlasti zahteva tesnejše vključevanje nacionalnih parlamentov, zaradi česar se morata članici trojke, ki predstavljata EU, pred prevzemom svojih dolžnosti na podlagi jasnega mandata predstaviti v Evropskem parlamentu, mu redno poročati ter biti pod njegovim demokratičnim nadzorom;
- U. ker so bili programi kratkoročno namenjeni predvsem preprečitvi neurejenega bankrota in špekulacij z državnimi dolžniškimi instrumenti; ker je bil srednjeročni cilj ta, da se zagotovi vračilo posojenega denarja, kar bi preprečilo veliko finančno izgubo, ki bi bremenila davkoplačevalce tistih držav, ki dajejo pomoč in zagotavljajo sredstva; ker to tudi zahteva, da programi srednje- in dolgoročno prinese vzdržno rast in dejansko zmanjšanje dolga; ker programi niso bili primerni za celovito popraviljanje makroekonomskih neravnovesij, ki so se v nekaterih primerih nabrala v desetletjih;

Gospodarske razmere na začetku krize v državah, ki sodelujejo v programu

1. meni, da so bili dejanski sprožilci kriz v teh štirih državah članicah različni, čeprav je mogoče opaziti podobne vzorce, kot so hitro povečanje prilivov kapitala in nakopičenje ogromnih makroekonomskih neravnovesij v celotni EU v letih pred krizo; poudarja, da je imel ključno vlogo prekomeren zasebni in/ali javni dolg, ki se je povečal do nevzdržne ravni, ter premočan odziv finančnih trgov skupaj s špekulacijami in izgubo konkurenčnosti, ter da tega ni bilo mogoče preprečiti z obstoječim okvirom EU za gospodarsko upravljanje; poleg tega ugotavlja, da so bile krize državnega dolga v vseh

primerih močno povezane z globalno finančno krizo, ki so jo povzročili ohlapni predpisi in neprimerno ravnanje finančne industrije;

2. ugotavlja, da so bile evropske javne finance v slabem stanju že pred krizo in da se je od 70. let prejšnjega stoletja javni dolg držav članic postopoma povečeval pod vplivom gospodarskih recesij, s katerimi se je soočala EU; ugotavlja, da so stroški načrtov za oživitvev, vse manjši davčni prilivi in visoki stroški socialnega varstva povzročili, da sta se v vseh državah članicah povečala tako javni dolg kot razmerje javnega dolga in BDP, čeprav ne povsod enako;
3. znova opozarja na trikotnik medsebojno povezanih šibkih elementov, ko je neuravnovešena javnofinančna politika nekaterih držav članic povečala predkrizne javne primanjkljaje, finančna kriza pa je precej prispevala k dodatnemu napihovanju teh primanjkljajev, čemur so sledile napetosti na trgu državnih dolgov v nekaterih državah članicah;
4. opozarja, da je zadnja finančna, gospodarska in bančna kriza najhujša po drugi svetovni vojni; ugotavlja, da bi kriza lahko imela še hujše posledice, če ne bi bili sprejeti ukrepi na evropski ravni; v zvezi s tem ugotavlja, da je nekdanji predsednik ECB Trichet na javnem zaslišanju izrazil skrb, da bi lahko kriza državnega dolga brez hitrih in odločnih ukrepov sprožila krizo, ki bi bila po razsežnosti primerljiva z velikim borznim zlomom leta 1929;
5. ugotavlja, da se je pred začetkom programa pomoči EU-MDS, ki bil uveden spomladi 2010, v zvezi z „nesolventnostjo“ in „nevzdržnostjo“ javnih financ Grčije pojavljala dvojna bojazen zaradi stalnega zmanjševanja konkurenčnosti grškega gospodarstva in dolgotrajnega fiskalnega iztirjanja, ki je posledica nizke učinkovitosti pobiranja davkov, pri čemer je javnofinančni primanjkljaj z -6.5 % leta 2007 narastel na 15,7 % BDP leta 2009, delež javnega dolga v BDP pa je nenehno naraščal od leta 2003, ko je znašal 97,4 %, in tako leta 2007 dosegel 107,4 %, leta 2009 129,7 %, leta 2012 pa 156,9 %; meni, da so problematične razmere v Grčiji tudi posledica statistične goljufije v letih pred uvedbo programa; pozdravlja odločne ukrepe grške vlade za nujno in učinkovito soočenje s temi težavami, tudi z ustanovitvijo neodvisnega grškega statističnega organa marca 2010; ugotavlja, da je postopno odkrivanje statistične goljufije v Grčiji vplivalo na potrebo po ponovnem prilagajanju multiplikatorjev, napovedi in predlaganih ukrepov; opozarja, da ima po vztrajanju Evropskega parlamenta Eurostat (statistični urad Evropske unije) zdaj pooblastila in sredstva tudi za zagotovitev trdne baze zanesljivih in objektivnih statističnih podatkov;
6. ugotavlja, da se je gospodarska kriza v Grčiji začela v zadnjem četrtletju 2008; ugotavlja, da je država šest četrtletij zapored beležila negativno stopnjo rasti BDP, zaradi česar se je v sedmem četrtletju začel izvajati program pomoči; je seznanjen s tesno povezavo med učinki finančne krize in povečanjem javnega dolga na eni strani ter povečanjem javnega dolga in cikličnim upadom gospodarske aktivnosti na drugi strani, pri čemer se je javni dolg konec drugega četrtletja 2010 zvišal na 314,1 milijarde EUR z 254,7 milijarde EUR, kolikor je znašal konec tretjega četrtletja 2008;
7. ugotavlja, da so trgi po zahtevi grške vlade za finančno pomoč aprila 2010 začeli ponovno ocenjevati gospodarske temelje ter solventnost drugih držav članic

euroobmočja, zaradi česar so napetosti v zvezi s portugalskimi javnimi obveznicami hitro povzročile dvig stroškov refinanciranja na kapitalskih trgih na nevzdržno raven;

8. ugotavlja, da je bilo treba revidirati ekonomske podatke, ki jih je prvotno uporabila vlada med pogajanj;
9. ugotavlja, da so bili za portugalsko gospodarstvo pred začetkom programa pomoči EU-MDS značilni večletna nizka rast BDP in produktivnosti in veliki prilivi kapitala ter da so ti vzorci skupaj z rastjo odhodkov, zlasti neobveznih izdatkov, ki so dosledno presežali stopnjo rasti BDP, in z učinkom svetovne finančne krize povzročili velik javnofinančni primanjkljaj in visoko raven javnega in zasebnega dolga v kombinaciji s posledicami grške krize, zaradi česar so stroški refinanciranja Portugalske na kapitalskih trgih narasli do nevzdržne ravni ter je bil dejansko preprečen dostop javnega sektorja do teh trgov; poudarja, da je leta 2010, še preden je Portugalska 7. aprila 2011 zaprosila za finančno pomoč, njena stopnja rasti upadla na 1,9 %, njen javno finančni primanjkljaj dosegel 9,8 % (2010), stopnja zadolženosti 94 % (2010) in primanjkljaj na tekočem računu 10,6 % BDP, stopnja brezposelnosti pa je znašala 12 %; v zvezi s tem ugotavlja, da so se vsi temeljni makroekonomski dejavniki glede na sorazmerno ugodne vrednosti v letu 2007, pred krizo, ko je Portugalska imela stopnjo rasti 2,4 %, javno finančni primanjkljaj 3,1 %, stopnjo zadolženosti 62,7 % in primanjkljaj na tekočem računu 10,2 % BDP, stopnja brezposelnosti pa je znašala 8,1 %, zelo hitro poslabšali do stanja globoke recesije brez primere;
10. ugotavlja, da je irsko gospodarstvo pred začetkom programa pomoči EU-MDS ravnokar doživljalo bančno in gospodarsko krizo, kakršne še ni bilo in ki je bila v veliki meri posledica izpostavljenosti irskega finančnega sektorja krizi zaradi tveganih hipotekarnih kreditov v ZDA, neodgovornega prevzemanja tveganja v irskih bankah in razširjene uporabe s premoženjem zavarovanih vrednostnih papirjev, zaradi česar je bil po splošnem jamstvu in posledičnem reševanju z javnimi sredstvi preprečen dostop javnega sektorja do kapitalskih trgov, kar je povzročilo, da se je irski BDP leta 2009 znižal za 6,4 % (1,1 % leta 2010), potem ko je leta 2007 dosegel pozitivno stopnjo rasti 5 % BDP, brezposelnost, ki je leta 2007 znašala 4,7 %, se je leta 2010 zvišala na 13,9 %, največji negativni učinek pa je občutila državna plačilna bilanca, ki je leta 2010 zabeležila primanjkljaj 30,6 %, potem ko je bila leta 2007 v presežku (0,2 %); ugotavlja, da je bančna kriza deloma posledica neustreznih predpisov, zelo nizkih davčnih stopenj in preobsežnega bančnega sektorja; ugotavlja, da so bile zasebne izgube irskih bank vključene v irsko državno bilanco, da bi preprečili zlom irskega bančnega sistema in tudi čim bolj zmanjšali tveganje prenosa na euroobmočje kot celoto, ter da je irska vlada pri odzivanju na bančno krizo ukrepala v širšem interesu Unije; nadalje ugotavlja, da je irsko gospodarstvo v desetletju pred začetkom izvajanja programa pomoči doživljalo daljše obdobje negativnih realnih obrestnih mer;
11. opozarja, da pred krizo na Irskem ni bilo javnofinančnih neravnovesij, raven javnega dolga pa je bila izredno nizka; poudarja tudi, da se je prožnost trga dela pred krizo povečala; je seznanjen, da je trojka prvotno zahtevala znižanje plač; opozarja na nevzdržni bančni model in davčni sistem, ki je bil preveč odvisen od prihodka iz obdavčenja stanovanjskih nepremičnin in premoženjskega balona, zaradi česar država izgubi prihodke, kadar ti baloni počijo;

12. ugotavlja, da so davkoplačevalci v bančni sektor vložili za okoli 40 % BDP sredstev v času, ko reševanje z zasebnimi sredstvi ni bilo na voljo zaradi obsežnih razprav v okviru trojke;
13. poziva k popolnemu izvajanju zaveze voditeljev EU iz junija 2012, da bodo prekinili začarani krog med bankami in državami ter nadalje preučili stanje irskega finančnega sektorja tako, da se v veliki meri ublaži visoka obremenjenost Irske z bančnim dolgom;
14. ugotavlja, da se v primeru vključevanja zasebnega sektorja v Grčiji niso dovolj upoštevale verižne posledice za ciprski bančni sistem, ki je že bil pred zlomom zaradi propadlega bančnega modela, in pojavljajo se tudi namigi, da so bila spet zaščitena sredstva, povezana z nekaterimi večjimi državami članicami;
15. ugotavlja, da je Ciper maja 2011 izgubil dostop do mednarodnih trgov zaradi precejšnjega poslabšanja javnofinančnega stanja in velike izpostavljenosti ciprskega bančnega sektorja do grškega gospodarstva ter prestrukturiranja javnega dolga v Grčiji, kar je privedlo do velikih izgub na Cipru; opozarja, da so že več let pred začetkom izvajanja programa pomoči EU-MDS leta 2013 bili izraženi resni pomisleki o sistemski nestabilnosti v ciprskem gospodarstvu, tudi zaradi prezadolženega ciprskega bančnega sektorja, močno nagnjenega k tveganju, in njegove izpostavljenosti do prezadolženih lokalnih nepremičninskih družb, grške dolžniške krize, nižje ocene, ki so jo mednarodne bonitetne agencije pripisale ciprskim državnim obveznicam, nezmožnosti financiranja javne porabe na mednarodnih trgih in odpora ciprskih javnih oblasti do prestrukturiranja finančnega sektorja v težavah, ki so se raje oprle na veliko injekcijo ruskega kapitala; opozarja tudi, da so razmere postale še bolj zapletene zaradi prekomernega zanašanja na prihranke ruskih državljanov in na posojilo ruskih oblasti; poleg tega ugotavlja, da je leta 2007 ciprški delež javnega dolga v BDP znašal 58,8 %, leta 2012 pa narastel na 86,6 %, medtem ko je leta 2007 nastal javnofinančni presežek v višini 3,5 % BDP, ki se je kljub temu do leta 2012 spremenil v negativni 6,4-odstotni primanjkljaj;

Finančna pomoč EU-MDS, vsebina memoranduma o soglasju in izvedeni ukrepi

16. ugotavlja, da je Grčija prvotno prošnjo za pomoč posredovala 23. aprila 2010 in da je bil sporazum med grškimi oblastmi na eni strani ter EU in MDS na drugi strani sprejet 2. maja 2010 v ustreznem memorandumu o soglasju, ki vsebuje politične pogoje za finančno pomoč EU-MDS; nadalje ugotavlja, da je bilo treba marca 2012 po petih revizijah in nezadostni uspešnosti prvega programa sprejeti drugi program, ki je bil od takrat trikrat revidiran; ugotavlja, da MDS dejansko ni upošteval nasprotovanj ene tretjine svojih članov odbora v zvezi z razporeditvijo koristi in obremenitev, ki so nastala s prvim grškim programom;
17. ugotavlja, da prvi sporazum iz maja 2010 ni mogel vsebovati določb o prestrukturiranju grškega dolga, čeprav ga je prvotno predlagal MDS, ki bi v skladu s svojo običajno prakso dal prednost zgodnjemu prestrukturiranju dolga; opozarja na odpor ECB, da bi upoštevala katero koli obliko prestrukturiranja dolga v letih 2010 in 2011, češ da bi to privedlo do krize, ki bi se razširila na druge države članice, ter na njeno zavrnitev sodelovanja pri prestrukturiranju, o katerem je bil sprejet dogovor februarja 2012; ugotavlja, da je centralna banka Grčije novembra 2010 prispevala h krepitvi nemirov na trgu, ko je javno opozorila vlagatelje, da likvidnostne operacije ECB niso več

samoumevne v primeru grškega državnega dolga; poleg tega ugotavlja, da so se države članice zavezale, da bodo njihove banke ohranile svojo izpostavljenost do grških obvezniških trgov, tega pa niso mogle izpolniti;

18. ugotavlja, da je Portugalska prvo prošnjo za pomoč posredovala 7. aprila 2011 in da je bil sporazum med portugalskimi oblastmi na eni strani ter EU in MDS na drugi strani sprejet 17. maja 2011 v ustreznem memorandumu o soglasju, ki vsebuje politične pogoje za finančno pomoč EU-MDS; nadalje ugotavlja, da je bil od takrat portugalski program redno pregledan z namenom prilagoditi cilje glede na neuresničljive prvotne cilje, kar je privedlo do uspešnega desetega pregleda programa gospodarskega prilagajanja za Portugalsko in dobrih obetov za skorajšnji zaključek programa;
19. opozarja na dvostranski pritisk, ki naj bi ga ECB domnevno izvajala nad irsko vlado, preden je bil 7. decembra 2010 in 16. decembra 2010 prvotni sporazum med irskimi oblastmi ter EU in MDS sprejet, v ustreznem memorandumu o soglasju, ki vsebuje politične pogoje za pomoč EU-MDS; ugotavlja, da je program temeljil pretežno na Nacionalnem načrtu za oživitev za obdobje 2011–2014, ki ga je irska vlada objavila 24. novembra 2010; nadalje ugotavlja, da so od takrat potekale redne revizije irskega programa in da je bila 9. decembra 2013 opravljena dvanajsta in zadnja revizija ter da je bil ta program zaključen 15. decembra 2013;
20. ugotavlja, da je Evropski svet 29. junija 2012 sklenil, da bo EMS lahko neposredno dokapitaliziral banke po postopku rednega odločanja in ko bo vzpostavljen učinkovit enotni nadzorni mehanizem; poleg tega ugotavlja, da je Euroskupina 20. junija 2013 določila operativni okvir instrumenta za neposredno dokapitalizacijo, povezan z izpolnjevanjem nekaterih pogojev;
21. ugotavlja, da se je razmišljanje o reševanju z zasebnimi sredstvi razvilo postopoma; v primeru Irske leta 2010 irskim organom ni bila na voljo možnost reševanja s sredstvi imetnikov prednostnih obveznic, na Cipru pa je bilo leta 2013 kot ukrep politike predlagano reševanje s sredstvi zavarovanih vlagateljev, kar je povečalo neskladje med instrumenti za ublažitev bančne krize in krize državnega dolga;
22. ugotavlja, da je Ciper prvič zaprosil za finančno pomoč 25. junija 2012, vendar je bil zaradi razlik v stališčih v zvezi s pogoji in zavrnitve prvotnega osnutka programa s strani ciprskega parlamenta 19. marca 2013, ki je vključeval reševanje s sredstvi zavarovanih vlagateljev, z utemeljitvijo, da je to v nasprotju z duhom evropskega prava, saj je predvideval odbitek od malih vlog pod 100.000 EUR, odložen dokončni sporazum o programu pomoči EU-MDS vse do 24. aprila (EU) oziroma 15. maja 2013 (MDS), 30. aprila 2013 pa je ciprski predstavniški dom končno potrdil sporazum; ugotavlja, da so v primeru Cipra različni člani trojke prvotno predlagali različne programske predloge, in opozarja, da ni bilo v zadostni meri razloženo, kako so Evropska komisija in finančni ministri EU potrdili vključitev zavarovanih vlagateljev; obžaluje tudi dejstvo, da so se ciprske oblasti sklicevale na težave pri prepričevanju predstavnikov trojke glede svojih pomislekov med pogajalskim postopkom, in tudi dejstvo, da je ciprska vlada domnevno morala pod prisilo sprejeti instrument za reševanje z zasebnimi sredstvi za bančne vloge zaradi izjemno visoke ravni zasebnega dolga v primerjavi z BDP; poudarja, da medtem ko sta bila Ciprska centralna banka in ministrski odbor intenzivno vključena v pogajanja

in pripravo programa finančne pomoči in je nazadnje guverner Ciprske centralne banke skupaj z ministrom za finance podpisal memorandum o soglasju, je treba ugotoviti, da je bil čas za nadaljnja pogajanja o podrobnih vidikih memoranduma o soglasju zelo omejen;

23. opaža resne stranske učinke uporabe reševanja z zasebnimi sredstvi, ki vključujejo uvedbo nadzora kapitala; poudarja, da se ciprsko realno gospodarstvo še vedno sooča z velikimi izzivi, saj rezanje kreditnih linij duši proizvodne sektorje gospodarstva;
24. ugotavlja, da je MDS tista globalna institucija, katere naloga je državam, ki imajo težave s plačilno bilanco, zagotoviti pogojno finančno pomoč; opozarja na dejstvo, da so vse države članice članice MDS, zato imajo pravico, da ga zaprosijo za pomoč, v sodelovanju z institucijami EU, ob upoštevanju ocene interesov EU in zadevne države članice; ugotavlja, da glede na razsežnost krize zanašanje na samo finančna sredstva MDS ne bi zadostovalo za reševanje problema držav, ki so potrebovale finančno pomoč;
25. ugotavlja, da je MDS jasno opozoril na tveganja grškega programa, zlasti v zvezi z vzdržnostjo dolga; opaža, da se je MDS strinjal s tem, da program oblikuje in se o njemu dogovarja trojka, poleg tega pa je sklenil spremeniti merilo o vzdržnosti dolga, ki ga uporablja v okviru politike izjemnega dostopa, da bi omogočil posojila Grčiji, Irski in Portugalski;
26. opozarja na vprašanja v zvezi z nadzorom ECB nad nujno pomočjo z likvidnimi sredstvi; meni, da pojem solventnosti, ki ga uporablja ECB, ni dovolj pregleden in predvidljiv;
27. ugotavlja, da EU in mednarodne institucije niso pripravljene na obsežno krizo državnega dolga ter na njene različne vzroke in posledice v euroobmočju, ki izvirajo, med drugim, iz najresnejše finančne krize po letu 1929; obžaluje, da ni uporabne pravne podlage za reševanje tovrstne krize; priznava opravljena prizadevanja, da bi se odzvali hitro in odločno, vendar obžaluje dejstvo, da je Svet dosledno zavračal razvoj dolgoročnega, celovitega in sistematičnega pristopa; obžaluje dejstvo, da strukturni skladi EU in politike EU, namenjene dolgoročni gospodarski konvergenci v Uniji, niso učinkovito dosegli rezultatov;
28. opozarja, da so bile za nekatere države, ki jih je kriza najbolj prizadela in ki so v okviru programa prilagajanja prejele finančno pomoč, omejitve stopenj sofinanciranja v okviru strukturnih skladov EU določene v višini do 95 %; poudarja, da je treba okrepiti lokalne in nacionalne uprave, da bodo sposobne izvajati zakonodajo in programe EU, ter tako pospešiti črpanje sredstev iz strukturnih skladov;
29. kljub temu priznava, da je bil izjemni izziv, s katerim se je soočila trojka v obdobju pred krizo, edinstven primer zaradi med drugim slabega stanja javnih financ, potrebe po strukturnih reformah v nekaterih državah članicah, nezadostne ureditve na področju finančnih storitev na evropski in nacionalni ravni ter velikih makroekonomskih neravnovesij, ki so se nakopičila v dolgih letih, kakor tudi političnih in institucionalnih napak in dejstva, da večina tradicionalnih makroekonomskih instrumentov, kot so proračunske politike in zunanja devalvacija, niso bili na voljo zaradi ovir monetarne

unije in nepopolne narave euroobmočja; poleg tega je seznanjen s časovno stisko, do katere je delno prišlo, ker so bile prošnje za finančno pomoč na splošno vložene šele, ko so bile države že na robu bankrota in so že izgubile dostop do trgov, medtem ko je bilo treba premagati pravne ovire, prisoten je bil otipljiv strah pred razpadom euroobmočja, treba je bilo doseči politične sporazume in ukrepati glede reform, svetovno gospodarstvo se je znašlo v močni recesiji in v številnih državah, ki naj bi prispevale finančno pomoč, se je javni in zasebni dolg skrb vzbujajoče povečal;

30. obsoja pomanjkanje preglednosti v pogajanjih o memorandumu o soglasju; ugotavlja, da je treba oceniti, ali so se uradni dokumenti pravočasno jasno posredovali nacionalnim parlamentom in Evropskemu parlamentu ter ali so jih ti pravočasno obravnavali in o njih ustrezno razpravljali s socialnimi partnerji; nadalje ugotavlja, da prakse, ki vključujejo skrivanje informacij, morda negativno vplivajo na pravice državljanov in stabilnost političnih razmer v zadevnih državah ter na zaupanje državljanov v demokracijo in evropski projekt;
31. Ugotavlja, da so priporočila v memorandumu o soglasju v nasprotju s politiko modernizacije, pripravljeno v skladu z lizbonsko strategijo in strategijo Evropa 2020; ugotavlja tudi, da so države članice z memorandumom o soglasju izvzete iz vseh procesov poročanja evropskega semestra, vključno s poročanjem v okviru ciljev na področju boja proti revščini in socialne vključenosti, in da poleg izvajanja svojega memoranduma o soglasju niso prejele priporočil za posamezno državo; opozarja, da je memorandume o soglasju treba prilagoditi, da bi upoštevali prakso in institucije oblikovanja plač ter nacionalni program reform zadevne države članice v okviru strategije Unije za rast in delovna mesta, kot je določeno v Uredbi št. 472/2013 (člen 7(1)); poziva, da se to stori tam, kjer še ni tako urejeno; vendar opozarja, da je to mogoče deloma pojasniti, čeprav ne povsem utemeljiti, z dejstvom, da je bilo treba programe izvajati pod velikim časovnim pritiskom v težkem političnem, gospodarskem in finančnem okolju;
32. obžaluje, da programi za Grčijo, Irsko in Portugalsko vsebujejo številne podrobne predpise za reformo zdravstvenih sistemov in zmanjšanje izdatkov; obžaluje dejstvo, da programov ne zavezujejo Listina Evropske unije o temeljnih pravicah ali določbe Pogodb, zlasti člen 168(7) PDEU;
33. opozarja, da so programe makroekonomskega prilagajanja odobrili finančni ministri EU;

Sedanje gospodarske in socialne razmere

34. obžaluje, da so izvedeni ukrepi kratkoročno povečali neenakost v porazdelitvi dohodka; ugotavlja, da se je v omenjenih štirih državah neenakost na tem področju nadpovprečno povečala; ugotavlja, da zmanjšanja socialnih prejemkov in storitev, vse večja brezposelnost zaradi ukrepov v programih, namenjenih reševanju makroekonomskih razmer, in zmanjševanje plač dvigujejo ravni revščine;
35. opozarja na nesprejemljivo raven brezposelnosti, dolgotrajne brezposelnosti in zlasti brezposelnosti mladih v štirih državah članicah, ki so vključene v programe pomoči; poudarja, da visoka stopnja brezposelnosti mladih ogroža priložnosti za prihodnji

gospodarski razvoj, kot je pokazal tok mladih migrantov iz južne Evrope in Irske, kar predstavlja tveganje bega možganov; opozarja, da je bilo sistematično ugotovljeno, da so izobraževanje, usposabljanje ter močno znanstveno in tehnološko ozadje ključna pot za ta gospodarstva, da s strukturnega vidika nadoknadijo izgubljeni; zato pozdravlja nedavne pobude na ravni EU v zvezi z izobraževanjem in zaposlovanjem mladih, program Erasmus+, pobudo za zaposlovanje mladih in 6 milijard EUR za evropski program jamstva za mlade, vendar poziva k še močnejšemu političnemu in gospodarskemu poudarku na obravnavanju teh vprašanj; poudarja, da so pristojnosti v zvezi z zaposlovanjem še vedno v prvi vrsti v rokah držav članic; zato poziva države članice, naj še bolj posodobijo svoje nacionalne sisteme izobraževanja in se angažirajo pri obravnavanju brezposelnosti mladih;

36. pozdravlja konec programa na Irskem, saj so se misije trojke zaključile in je država 7. januarja 2014 lahko uspešno dostopala do trga obveznic, ter pričakovan konec za Portugalsko; obžaluje neenake rezultate v Grčiji, čeprav so bile izvedene reforme, kakršnih še ni bilo; priznava, da so bili od posameznikov, družin, podjetij in drugih institucij civilne družbe držav, vključenih v programe prilagajanja, zahtevani veliki napor; ugotavlja prve znake delnih gospodarskih izboljšav v nekaterih državah z dogovorjenim programom; vendar opozarja, da trajno visoke stopnje brezposelnosti obremenjujejo gospodarsko okrevanje in da so potrebna nadaljnja in ambiciozna prizadevanja, tako na nacionalni ravni kot na ravni EU;

Trojka – gospodarska razsežnost, teoretična podlaga in učinek sklepov

37. poudarja, da so potrebni primerni gospodarski modeli na ravni posameznih držav in tudi celotnega euroobmočja, ki temeljijo na preudarnih predpostavkah, neodvisnih podatkih, vključenosti zainteresiranih strani in preglednosti, da bi lahko prišli do verodostojnih in učinkovitih programov prilagajanja, pri čemer se je treba zavedati, da ekonomske napovedi običajno vsebujejo določeno stopnjo negotovosti in nepredvidljivosti; obžaluje, da niso bili vedno na voljo ustrezni statistični podatki in informacije;
38. pozdravlja dejstvo, da je finančna pomoč kratkoročno preprečila neurejeni bankrot zaradi neizpolnitve obveznosti iz državnega dolga, ki bi imel izjemno hude gospodarske in socialne posledice, prav verjetno hujše od sedanjih, in tudi učinke prelivanja nepredstavljenih razsežnosti za druge države, ter morda prisilni izstop držav iz euroobmočja; vendar ugotavlja, da ni zagotovila, da bo to mogoče dolgoročno preprečiti; prav tako ugotavlja, da finančna pomoč in program prilagajanja v Grčiji nista preprečila ne urejenega bankrota ne širjenja krize v druge države članice, ter da se je zaupanje trga povrnilo in da so se razlike v obrestnih merah za državni dolg začele zmanjševati komaj, ko je ECB avgusta 2012 že sprejete ukrepe dopolnila s programom dokončnih denarnih transakcij; obžaluje gospodarsko in socialno zaostritev, ki je postala očitna po uvedbi javnofinančnih in makroekonomskih prilagoditev; ugotavlja, da bi bile gospodarske in socialne posledice brez finančne in tehnične pomoči EU-MDS hujše ;
39. ugotavlja, da je trojka že od začetka objavljala obsežne dokumente o diagnozi, strategiji za premagovanje težav brez primere, sklopu političnih ukrepov, ki jih je pripravila skupaj z zadevnimi nacionalnimi vladami, ter gospodarske napovedi, vse skupaj pa se redno posodablja; ugotavlja, da ti dokumenti niso dovolili javnosti, da bi si ustvarila

celovit pregled nad pogajanci ter da to zato ne predstavlja ustrezne ravni odgovornosti;

40. obžaluje včasih preveč optimistične napovedi trojke, zlasti glede rasti in brezposelnosti, ki izhajajo med drugim iz nezadostnega priznavanja čezmejnih učinkov prelivanja (kot je Komisija priznala v poročilu o fiskalnih konsolidacijah in učinkih prelivanja na obrobju in v središču evrskega območja), političnega odpora do sprememb v nekaterih državah članicah in gospodarskega in socialnega učinka prilagajanja; obžaluje dejstvo, da je to vplivalo tudi na analizo medsebojnega vpliva javnofinančne konsolidacije in rasti, ki jo je opravila trojka; ugotavlja, da zaradi tega ni bilo mogoče izpolniti javnofinančnih ciljev v predvidenem časovnem okviru;
41. na podlagi predstavitev ugotavlja, da obstaja tesna povezava med trajanjem programa prilagajanja in pomočjo, zagotovljeno iz namenskih sredstev, kot je evropski mehanizem za stabilnost, kar pomeni, da bi daljše obdobje prilagajanja neizogibno pomenilo, da bi morale druge države članice evrskega območja in MDS zagotoviti in jamčiti za veliko višje zneske, kar pa ni veljalo za politično izvedljivo glede na že tako zelo visoke zneske; opozarja, da je trajanje programov prilagajanja in obdobja povračila občutno daljše kot pri običajnih programih finančne pomoči MDS;
42. pozdravlja zmanjšanje strukturnih primanjkljajev v vseh državah z dogovorjenim programom od začetka izvajanja njihovih programov pomoči; obžaluje, da le ti še niso pripeljali do zmanjšanja deležev javnega dolga v BDP; ugotavlja, da se je namesto tega razmerje med javnim dolgom in BDP drastično povečalo v vseh državah z dogovorjenim programom, saj prejem pogojnih posojil samodejno vodi v povečan javni dolg in ima kot izvedena politika kratkoročni zaviralni učinek; meni, da je točna ocena fiskalnih multiplikatorjev ključnega pomena, da lahko javnofinančno prilagajanje uspešno zmanjša razmerje med javnim dolgom in BDP; ugotavlja, da je napredek v smeri vzdržnejših ravni zasebnega dolga tudi nujen za dolgoročno stabilnost; priznava, da običajno traja več let, preden lahko strukturne reforme bistveno prispevajo k večjemu obsegu proizvodnje in zaposlovanja;
43. meni, da je težko z gotovostjo oceniti fiskalne multiplikatorje; želi spomniti, da je MDS priznal, da je v svojih napovedih rasti pred oktobrom 2012 podcenjeval fiskalni multiplikator; ugotavlja, da so bili v tem obdobju z izjemo enega sklenjeni vsi memorandumi o soglasju, ki so pod drobnogledom v tem poročilu; želi spomniti, da je Evropska komisija novembra 2012 izjavila, da napake v napovedih niso bile posledica podcenjevanja fiskalnih multiplikatorjev; vseeno opozarja, da je Komisija v svojem odgovoru na vprašalnik priznala, da so fiskalni multiplikatorji v sedanjih razmerah običajno večji kot v navadnih obdobjih; zaveda se, da so fiskalni multiplikatorji deloma endogeni in da se razvijajo v spreminjajočih se makroekonomskih okoliščinah; opozarja, da se to javno izraženo nesoglasje o velikosti fiskalnega multiplikatorja med Evropsko komisijo in MDS ni nadalje obravnavalo, pri čemer je trojka sprejela skupno stališče;
44. poudarja, da medtem ko je navedeni cilj MDS v njegovih ukrepih pomoči v okviru trojke notranja devalvacija, tudi z znižanjem plač in pokojnin, Komisija tega cilja nikoli ni izrecno potrdila; ugotavlja, da je cilj, ki ga Komisija poudarja v vseh štirih državah z dogovorjenim programom, ki jih zajema preiskava, prej javnofinančna konsolidacija;

priznava razlike glede prednostnih nalog med Mednarodnim denarnim skladom in Komisijo ter ugotavlja to finančno neuskklajenost ciljev med obema institucijama; ugotavlja, da je bila sprejeta skupna odločitev o zanašanju na mešanico obeh instrumentov in na strukturne reforme, pri čemer ta pristop dopolnjujejo še drugi ukrepi; ugotavlja, da je kombinacija fiskalne konsolidacije in restriktivne politike plač zadušila javno in zasebno povpraševanje; ugotavlja, da je bil cilj preoblikovanja industrijske podlage in institucionalnih struktur v državah z dogovorjenim programom, da bi postale bolj vzdržne in učinkovite, deležen manjše pozornosti kot zgoraj omenjeni cilji;

45. meni, da je bilo premalo pozornosti posvečene blažitvi negativnega gospodarskega in socialnega učinka strategij prilagajanja v državah z dogovorjenim programom; želi spomniti na izvor krize; obžaluje dejstvo, da pristop ene rešitve za vse v okviru kriznega upravljanja prepogosto ni v celoti upošteval skupnega rezultata z vidika gospodarskih in socialnih učinkov predpisanih političnih ukrepov;
46. poudarja, da je poistovetenje na državni ravni bistveno in da ima neizvajanje dogovorjenih ukrepov posledice z vidika pričakovanih rezultatov, saj v zadevni državi povzročata dodatne stiske, ki trajajo še dlje; je seznanjen z izkušnjo MDS, da bi poistovetenje na državni ravni lahko predstavljalo najpomembnejši dejavnik uspeha katerega koli programa finančne pomoči; vseeno poudarja, da poistovetenja na državni ravni ni mogoče doseči brez ustrezne demokratične legitimnosti ter odgovornosti na nacionalni ravni in na ravni EU; v zvezi s tem poudarja, da je za zagotovitev odgovornosti in preglednosti na nacionalni ravni ključnega pomena, da se nacionalni parlamenti posvetujejo glede proračunov in zakonov za izvajanje programov ekonomskega prilagajanja;
47. poudarja, da je večja enakost med spoloma pomembna za izgradnjo močnejših gospodarstev in da tega dejavnika v gospodarskih analizah in priporočilih nikoli ne bi smeli spregledati;

Trojka – institucionalna razsežnost in demokratična legitimnost

48. ugotavlja, da se mandat trojke zaradi razvoja odziva EU na krizo, nejasne vloge ECB v trojki in narave procesa odločanja v trojki dojema kot nejasen, nepregleden in brez demokratičnega nadzora;
49. vendar opozarja, da je sprejetje uredbe (EU) št. 472/2013 z dne 21. maja 2013 prvi, pa čeprav pomanjkljiv, korak h kodificiranju postopkov nadzora, ki se bodo uporabljali v evrskem območju za države, ki so se znašle v težavah, in da trojki podeljuje mandat; pozdravlja med drugim: določbe o ocenjevanju vzdržnosti javnega dolga; preglednejše postopke v zvezi s sprejemanjem programov makroekonomskega prilagajanja, vključno s potrebo, da se upoštevajo negativni učinki prelivanja ter makroekonomski in finančni šoki ter pravice do nadzora, prenesene na Evropski parlament; določbe o vključevanju socialnih partnerjev; zahteve, da se izrecno upoštevajo nacionalne prakse in institucije za določanje plač; potrebo, da se zagotovi dovolj sredstev za temeljne politike, kot sta izobraževanje in zdravstveno varstvo; ter izvzetja, odobrena državam članicam, vključenim v program pomoči, iz zadevnih zahtev Pakta za stabilnost in rast;
50. je seznanjen z izjavo predsednika Euroskupine, da Euroskupina pooblašča Komisijo, da

se v njenem imenu pogaja o podrobnih pogojih v zvezi s pomočjo ob upoštevanju stališč držav članic o ključnih elementih pogojevanja in glede na njihove lastne finančne omejitve o obsegu finančne pomoči; ugotavlja, da omenjeni postopek, s katerim Euroskupina podeli mandat Komisiji, ni določen v zakonodaji EU, saj Euroskupina ni uradna institucija Evropske unije; poudarja, da končno politično odgovornost za snovanje in odobritev programov makroekonomskega prilagajanja nosijo finančni ministri EU in njihove vlade, čeprav Komisija deluje v imenu držav članic; obžaluje pomanjkanje demokratične legitimnosti in odgovornosti Euroskupine na ravni EU, ko prevzema izvršilne pristojnosti na ravni EU;

51. opozarja, da so reševalni mehanizmi ni trojka imeli ad hoc značaj, ter obžaluje, da ni bilo primerne pravne podlage za oblikovanje trojke na podlagi primarne zakonodaje Unije, kar je privedlo do medvladnih mehanizmov, kot je evropski instrument za finančno stabilnost in sčasoma evropski mehanizem za stabilnost; poziva, naj vsaka prihodnja rešitev temelji na primarni zakonodaji Unije; priznava, da bi bilo morda treba zaradi tega spremeniti Pogodbo;
52. je zaskrbljen, da je prejšnji predsednik Euroskupine pred Evropskim parlamentom priznal, da je Euroskupina odobrila priporočila trojke, ne da bi obširneje preučila njihove specifične posledice za politiko; poudarja, da to, tudi če je res, ne razreši finančnih ministrov euroobmočja njihove politične odgovornosti za programe makroekonomskega prilagajanja in memorandume o soglasju; opozarja, da to priznanje skrb vzbujajoče osvetljuje nejasno področje uporabe tehničnega svetovanja in vloge agencije Euroskupine, namenjene Komisiji in ECB v okviru snovanja, izvajanja in ocenjevanja programov pomoči; s tega vidika obžaluje pomanjkanje jasnih in odgovornih pristojnosti za vsak posamezni primer, ki jih Komisiji zagotavljata Svet in Euroskupina;
53. se sprašuje o dvojni vlogi Komisije v trojki, kjer deluje kot predstavnica držav članic in tudi kot institucija EU; zatrjuje, da znotraj Komisije obstaja morebitno navzkrižje interesov med njeno vlogo v trojki in njeno odgovornostjo, ki jo ima kot varuhinja Pogodb in pravnega reda Evropske unije, zlasti na področjih, kot so konkurenca, politika državne pomoči in socialna kohezija, ter v zvezi s plačno in socialno politiko držav članic, področjem, na katerem Komisija nima pristojnosti, ter spoštovanjem Listine Evropske unije o temeljnih pravicah; poudarja, da so takšne razmere v nasprotju z običajno vlogo Komisije, in sicer, da mora ravnati kot neodvisni organ, ki varuje interese EU in zagotavlja izvajanje pravil EU v mejah, ki jih določajo Pogodbe;
54. enako opozarja na morebitno navzkrižje interesov med sedanjo vlogo ECB v trojki, kjer deluje kot „tehnični svetovalec“, in njenim položajem upnika vseh štirih držav članic in tudi njenim mandatom na podlagi Pogodbe, saj je svoje ukrepe pogojevala z odločitvami, pri katerih tudi sama sodeluje; kljub temu pozdravlja njen prispevek pri obravnavanju krize, vendar zahteva, da se skrbno preučijo morebitna navzkrižja interesov v zvezi z ECB, zlasti kar zadeva likvidnostno politiko; ugotavlja, da je imela ECB ves čas krize ključne informacije o zdravju bančnega sektorja in finančni stabilnosti na splošno ter da je zaradi tega pozneje izvajala politični pritisk na nosilce odločanja, kar velja vsaj v primerih prestrukturiranja grškega dolga, ko je vztrajala, naj Grčija odstrani klavzule kolektivnih ukrepov s svojih vladnih obveznic, ter ciprskih

operacij nujne likvidnostne pomoči in ne vključevanja prednostnih imetnikov dolžniških obveznic v reševanje z zasebnimi sredstvi na Irskem;

55. ugotavlja, da vloga ECB ni dovolj opredeljena, saj pogodba o EMS in Uredba (EU) št. 472/2013 navajata, da bi Komisija morala delovati „v povezavi z ECB“, kar omejuje vlogo ECB na vlogo ponudnika strokovnega znanja; ugotavlja, da je Euroskupina zaprosila, da se ECB vključi kot ponudnik strokovnega znanja, da bi dopolnila vidike drugih partnerjev trojke, ter da je Sodišče Evropske unije v primeru Pringle razsodilo, da so naloge, ki jih ECB nalaga Pogodba o EMS, v skladu z raznimi nalogami, ki jih ECB nalagata PDEU in Statut ESCB [in ECB], če je določeno število pogojev trajno izpolnjenih; opozarja na odgovornost Euroskupine, ker je dovolila delovanje ECB v okviru trojke, vendar opominja, da PDEU omejuje mandat ECB na področja monetarne politike in finančne stabilnosti in da Pogodbe ne predvidevajo vključenosti ECB v procese sprejemanja odločitev v zvezi s proračunsko, fiskalno in strukturno politiko; opozarja, da člen 127 PDEU določa, da brez poseganja v cilj finančne stabilnosti ESCB podpira splošne ekonomske politike v Uniji, če to ni v nasprotju s ciljem stabilnosti cen, z namenom prispevati k doseganju ciljev Unije, opredeljenih v členu 3 PEU;
56. opozarja na splošno šibko demokratično odgovornost trojke v državah z dogovorjenim programom na nacionalni ravni; vendar ugotavlja, da se ta demokratična odgovornost med državami razlikuje, odvisno od volje nacionalnih izvršilnih organov in zmogljivosti nacionalnih parlamentov, da izvršujejo učinkovit nadzor, kot se je pokazalo, ko je ciprski parlament zavrnil izvorni memorandum o soglasju; vendar ugotavlja, da so se morali nacionalni parlamenti, ko so bili zaproseni za mnenje, odločiti med neizpolnitvijo obveznosti svojega državnega dolga in sprejetjem memorandum o soglasju, ki ga je trojka izpogajala z nacionalnimi oblastmi; poudarja, da nacionalni parlament Portugalske ni ratificiral memoranduma o soglasju; z zaskrbljenostjo ugotavlja, da je dejstvo, da je trojka sestavljena iz treh neodvisnih institucij z neenako medsebojno porazdelitvijo odgovornosti skupaj z različnimi mandati, strukturami pogajanj in odločanja ter z različnimi stopnjami odgovornosti, privedlo do pomanjkanja ustreznega nadzora in demokratične odgovornosti celotne trojke;
57. obžaluje dejstvo, da se MDS zaradi svojih statotov ne more uradno nastopiti pred nacionalnimi parlamenti ali Evropskim parlamentom ali jim pisno poročati; ugotavlja, da struktura upravljanja MDS predvideva odgovornost do 188 držav članic prek uprave MDS; poudarja, da udeležba MDS sklada kot posojilodajalca v sili, ki bo zagotovil do tretjine financiranja, postavlja institucijo v manjšinsko vlogo;
58. ugotavlja, da na podlagi pripravljalnega dela trojke uradne odločitve v skladu s svojim statutom in vlogo ločeno sprejemata Euroskupina in MDS, ki tako ustrezno prevzemata politično odgovornost za ukrepe trojke; ugotavlja, da ima EMS sedaj ključno vlogo kot organizacija, ki je odgovorna za odločanje o finančni pomoči, ki jo euroobmočje dodeli državam članicam, kar v središče sprejetih odločitev postavlja nacionalne izvršilne organe držav članic euroobmočja, vključno z vladami neposredno prizadetih držav članic;
59. ugotavlja, da demokratična legitimnost trojke na nacionalni ravni izhaja iz politične odgovornosti Euroskupine in članov Sveta za ekonomske in finančne zadeve do svojih

nacionalnih parlamentov; obžaluje, da trojka zaradi svoje strukture nima sredstev za demokratično legitimnost na ravni EU;

60. obžaluje, da se institucije EU prikazujejo kot grešni kozel za negativne učinke makroekonomskega prilagajanja v državah članicah, čeprav so finančni ministri držav članic tisti, ki so politično odgovorni za trojko in njene operacije; poudarja, da to lahko povzroči večjo evroskeptičnost, čeprav je odgovornost na nacionalni ravni, ne na evropski;
61. poziva Euroskupino, Svet in Evropski svet, naj prevzamejo popolno odgovornost za operacije trojke;
62. opozarja, da je EMS medvladni organ, ki ni del pravne strukture Evropske unije in ga zavezuje pravilo o soglasju v rednem postopku; meni, da vse to terja vzajemno zavezanost in solidarnost; ugotavlja, da je pogodba o EMS uvedla načelo pogojenosti posojil v obliki programa makroekonomskega prilagajanja; poudarja, da pogodba o EMS ne opredeljuje natančno vsebine pogojenosti ali programov prilagajanja, kar dopušča veliko svobode pri priporočanju takšne pogojenosti;
63. pričakuje, da bodo nacionalna računsko sodišča v celoti prevzela svojo pravno odgovornost v zvezi s preverjanjem zakonitosti in pravilnosti finančnih transakcij in učinkovitosti nadzornih in kontrolnih sistemov; v zvezi s tem poziva vrhovne revizijske institucije, naj okrepijo sodelovanje, zlasti z izmenjavo najboljših praks;

Predlogi in priporočila

64. pozdravlja pripravljenost Komisije, ECB, predsednika Euroskupine in MDS, nacionalnih vlad in centralnih bank Cipra, Irske, Grčije in Portugalske ter socialnih partnerjev in predstavnikov civilne družbe za sodelovanje z Evropskim parlamentom pri oceni vloge in delovanja trojke, tudi z izpolnjevanjem podrobnega vprašalnika in/ali udeležbo na uradnih in neuradnih predstavitev;
65. obžaluje dejstvo, da Evropski svet ni v zadostni meri upošteval predlogov iz resolucije Parlamenta z dne 6. julija 2011 o finančni, gospodarski in socialni krizi; poudarja, da bi njihovo izvajanje spodbudilo gospodarsko in socialno zблиževanje v ekonomski in monetarni uniji, ukrepom za usklajevanje gospodarske in proračunske politike pa bi zagotovilo popolno demokratično legitimnost;

Kratkoročno in srednjeročno

66. kot prvi korak poziva k pripravi jasnega, preglednega in zavezujočega poslovnika za vzajemno delovanje institucij v trojki ter razdelitev njihovih nalog in odgovornosti; je trdno prepričan, da je potrebna jasna opredelitev in razdelitev nalog, da bi povečali preglednost ter omogočili strožji demokratični nadzor nad delom trojke in podprli njegovo verodostojnost;
67. poziva k razvoju izboljšane komunikacijske strategije za tekoče in prihodnje programe finančne pomoči; poziva, da se temu vprašanju nameni največja prednost, saj bo neukrepanje na tem področju nazadnje okrnilo ugled Unije;

68. poziva k neodvisni oceni v zvezi z dodeljevanjem javnih naročil zunanjim svetovalcem, neizvajanjem javnih razpisov, plačili zelo visokih provizij in morebitnih navzkrižji interesov;

Gospodarski in družbeni učinek

69. opozarja, da je Evropski parlament v svojem stališču o Uredbi 472/2013 zagovarjal uvedbo določb, ki zahtevajo, da programi makroekonomskega prilagajanja vključujejo ukrepe ob nepredvidljivih dogodkih, kadar se osnovne napovedi ne bi uresničile in v primeru odstopanj zaradi okoliščin zunaj nadzora države članice, ki prejema pomoč, kot so nepričakovani mednarodni gospodarski pretresi; poudarja, da so taki načrti pogoj za oblikovanje preudarne javnofinančne politike glede na nestabilnost in nezadostno zanesljivost ekonomskih modelov, na katerih temeljijo napovedi programov, kot se je izkazalo v vseh državah članicah v programih pomoči;
70. poziva EU, naj podrobno spremlja finančni, fiskalni in gospodarski razvoj v državah članicah ter vzpostavi institucionalizirani sistem pozitivnih spodbud za ustrezno nagrajevanje tistih, ki upoštevajo najboljše prakse v zvezi s tem, in tistih, ki celovito izvajajo programe prilagajanja;
71. zahteva, da trojka preuči sedanjo razpravo o fiskalnih multiplikatorjih in razmisli o reviziji memorandumov o soglasju na podlagi zadnjih empiričnih rezultatov;
72. poziva trojko, naj izvede nove ocene vzdržnosti dolga ter čim prej obravnava potrebo po zmanjšanju grške dolžniške obremenitve in resnih odlivov kapitala iz Grčije, ki bistveno prispevajo k začaranemu krogu sedanje gospodarske depresije v državi; opozarja, da se lahko tako prestrukturiranje dolga izvede na več načinov, tj. poleg odbitka od glavnih obveznic tudi z zamenjavo obveznic, odlogom plačila zapadlih obveznic in zmanjšanjem kuponov; meni, da je treba različne možnosti prestrukturiranja dolga skrbno presoditi;
73. vztraja, da je treba zagotoviti, da bo memorandum o soglasju spoštoval cilje Evropske unije, če teh ciljev ne spoštuje, ti pa so spodbujanje zaposlovanja in izboljšanje življenjskih razmer in delovnih pogojev, tako da se ob ohranjanju izboljšav omogoči njihova harmonizacija, pa tudi ustrezna socialna varnost, dialog med socialnimi partnerji, razvoj človeških virov za trajno visoko zaposlenost in boj proti izključenosti, kot je navedeno v členu 151 PDEU; podpira preudarno podaljšanje časovnih okvirov za javnofinančno prilagoditev, ki so bili v sporazumih že izpolnjeni, saj ni več nevarnosti splošnega zloma; podpira, da se glede na nadaljnji makroekonomski razvoj preučijo nadaljnje prilagoditve;
74. obžaluje, da se breme ni porazdelilo med vse, ki so ravnali neodgovorno, in da se je zaščita imetnikov obveznic obravnavala kot nujen pogoj za finančno stabilnost EU; poziva Svet, naj začne izvajati okvir, ki ga je določil za obravnavo slabih naložb, da bi prekinil začarani krog med državami in bankami ter ublažil javno zadolženost Irske, Grčije, Portugalske in Cipra; poziva Euroskupino, naj izpolni svojo zavezo o preučitvi položaja irskega finančnega sektorja, da bi dodatno povečala vzdržnost prilagoditve na Irskem; ob upoštevanju zgoraj navedenega Euroskupino poziva tudi, naj izpolni svojo zavezo do Irske, da bo obravnavala omenjeno zadolženost bank; meni, da bi bilo treba

posebno pozornost nameniti uporabi Pakta za stabilnost in rast za zadevni preostali dolg, saj na Irskem menijo, da je ta nepravičen in da v okviru določb o prožnosti prenovljenega pakta bremeni državo; meni, da bi morala porazdelitev stroškov dolgoročno odražati porazdelitev zaščitene imetnikov obveznic; je seznanjen z zahtevo irskih oblasti, da se delež javnega dolga, ki ustrezna strošku reševanja finančnega sektorja z javnimi sredstvi, prenese v EMS;

75. priporoča Komisiji, Euroskupini in MDS, naj dodatno preučijo pojem pogojno zamenljivih obveznic, pri katerih so donosi na novo izdanega državnega dolga v državah članicah, ki prejemajo pomoč, vezani na gospodarsko rast;
76. opozarja, da je treba zaščititi davčne prihodke, zlasti držav z dogovorjenim programom, kot je določeno v Uredbi (EU) št. 472/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o okrepitvi gospodarskega in proračunskega nadzora v državah članicah euroobmočja, ki so jih prizadele ali jim grozijo resne težave v zvezi z njihovo finančno stabilnostjo (Gauzèsovo poročilo), tako da se „v tesnem sodelovanju s Komisijo in v povezavi z ECB, ter, če je to ustrezno z MDS [sprejmejo ukrepi], ki so namenjeni bolj učinkoviti in uspešni zmogljivosti pobiranja davkov ter boju proti davčnim goljufijam in davčnim utajam z namenom povečanja davčnih prihodkov“; opozarja, da bi bilo treba hitro sprejeti učinkovite ukrepe za boj proti davčnim goljufijam in njihovo preprečevanje tako v EU kot zunaj nje; priporoča izvajanje ukrepov, na podlagi katerih bi vse strani na pravičen način prispevale k davčnim prihodkom;
77. poziva k objavi podatkov o uporabi javnih sredstev za reševanje; poudarja, da bi bilo treba pojasniti obseg sredstev, namenjenih financiranju primanjkljajev, vlade in poplačilu zasebnih upnikov;
78. poziva, naj se v oblikovanje in izvajanje sedanjih in prihodnjih programov prilagajanja učinkovito vključijo socialni partnerji; meni, da bi bilo treba spoštovati sporazume, ki so jih socialni partnerji sklenili v okviru programov, pod pogojem da so skladni s programi; poudarja, da Uredba (EU) št. 472/2013 določa, da programi pomoči spoštujejo nacionalne prakse in institucije za oblikovanje plač;
79. poziva k vključitvi EIB v oblikovanje in izvajanje ukrepov, povezanih z naložbami, kar bi prispevalo h gospodarskemu in socialnemu okrevanju;
80. obžaluje, da programov ne zavezujejo Listina Evropske unije o temeljnih pravicah, Evropska konvencija o človekovih pravicah in Evropska socialna listina, saj ne temeljijo na primarni zakonodaji Unije;
81. poudarja, da morajo evropske institucije spoštovati zakonodajo Unije, tudi Listino Evropske unije o temeljnih pravicah, v vseh okoliščinah;
82. poudarja, da prizadevanja za gospodarsko in finančno stabilnost držav članic in Unije kot celote ne smejo ogroziti socialne stabilnosti, evropskega socialnega modela ali socialnih pravic državljanov EU; poudarja, da je treba na politično agendo uvrstiti vključitev socialnih partnerjev v gospodarski dialog na evropski ravni, kot je določeno v Pogodbah; poziva k potrebnemu vključevanju socialnih partnerjev v oblikovanje in izvajanje sedanjih in prihodnjih programov prilagajanja;

Komisija

83. poziva k polnemu izvajanju Uredbe (EU) št. 472/2013 in polni odgovornosti v zvezi z njo; poziva Komisijo, naj začne medinstitucionalna pogajanja s Parlamentom, da bi opredelila skupen postopek za obveščanje pristojnega odbora Parlamenta o ugotovitvah, ki izhajajo iz spremljanja programa makroekonomskega prilagajanja, in o napredku pri pripravi osnutka tega programa iz člena 7 Uredbe (EU) št. 472/2013; Komisijo želi spomniti, naj izvede in objavi naknadno oceno svojih priporočil in sodelovanja v trojki; poziva jo, naj te ocene vključi v poročilo o oceni iz člena 19 Uredbe (EU) št. 472/2013; Svet in Komisijo želi spomniti, da člen 16 Uredbe (EU) št. 472/2013 določa, da se ta uredba uporablja za države članice, ki 30. maja 2013 prejemajo finančno pomoč, od tega dne dalje; poziva Svet in Komisijo, naj si v skladu s členom 265 PDEU prizadevata za poenostavitev in uskladitev ad hoc programov finančne pomoči s postopki in akti iz Uredbe (EU) št. 472/2013; poziva Komisijo in sozakonodajalca, naj pri oblikovanju in izvajanju naslednjih ukrepov EMU, tudi pri reviziji Uredbe št. 472/2013, upoštevajo ustrezne ugotovitve na podlagi izkušenj v zvezi s trojko;
84. Komisijo in Svet želi spomniti na stališče, ki ga je Parlament sprejel na plenarnem zasedanju v zvezi z Uredbo (EU) št. 472/2013; zlasti poudarja, da je v tem stališču navedel določbe, ki še povečujejo preglednost in odgovornost postopka odločanja, namenjenega sprejetju programov makroekonomskega prilagajanja, tako da je zagotovil jasnejši in dobro opredeljen mandat in splošno vlogo Komisije; poziva Komisijo, naj te določbe ponovno oceni in jih vključi v okvir morebitnega prihodnjega predloga za spremembo Uredbe (EU) št. 472/2013; v zvezi s tem želi spomniti, da bo v prihodnosti za pripravo programov pomoči odgovorna Komisija, ki bi se morala po potrebi posvetovati s tretjimi stranmi, kot so ECB, MDS ali druge institucije;
85. zahteva polno odgovornost Komisije na podlagi Uredbe (EU) št. 472/2013 in zunaj njenega okvira, ko ukrepa kot članica mehanizma pomoči EU; zahteva, da se predstavnike Komisije v tem mehanizmu pred prevzemom njihovih dolžnosti zasliši v Parlamentu; zahteva, da Parlamentu redno poročajo;
86. predlaga, naj Komisija za vsako državo z dogovorjenim programom ustanovi „projektno skupino za rast“, ki bo med drugim vključevala strokovnjake iz držav članic in EIB – in sicer v povezavi s predstavniki zasebnega sektorja in civilne družbe, da bi se omogočila odgovornost – in ki bo predlagala možne rešitve za spodbujanje rasti, ki bi dopolnjevale fiskalno konsolidacijo in strukturne reforme; cilj te projektne skupine bi bila ponovna vzpostavitev zaupanja, ki bi omogočilo naložbe; Komisija bi se morala opreti na izkušnje instrumenta tesnega medinstitucionalnega sodelovanja („twinning“) v zvezi s sodelovanjem med javnimi upravami držav članic EU in držav upravičenk;
87. meni, da bi bilo treba razmere v celotnem euroobmočju (vključno z učinki prelivanja, ki so posledica nacionalnih politik, na druge države članice) bolj upoštevati pri obravnavi postopka v zvezi z makroekonomskim neravnotežjem ali ko Komisija pripravlja letni pregled rasti;
88. meni, da bi bilo treba v postopku v zvezi z makroekonomskim neravnotežjem jasno oceniti tudi pretirano odvisnost posamezne države članice od določenega sektorja dejavnosti;

89. poziva Komisijo, naj ob upoštevanju pravil o državni pomoči izvede temeljit pregled zagotavljanja likvidnosti s strani Evropskega sistema centralnih bank;
90. poziva Komisijo, naj kot „varuhinja Pogodb“ do konca leta 2015 predstavi podrobno študijo o gospodarskih in socialnih posledicah programov prilagajanja v štirih državah, da bi omogočila natančno razumevanje kratkoročnega in dolgoročnega učinka programov in da bi se tako pridobljene informacije lahko uporabile za ukrepe pomoči v prihodnosti; poziva jo tudi, naj pri sestavljanju te študije uporabi vse ustrezne svetovalne institucije, med drugim tudi Ekonomsko-finančni odbor, Odbor za zaposlovanje in Odbor za socialno zaščito, ter polno sodeluje s Parlamentom; meni, da bi morala Komisija v poročilu upoštevati tudi oceno Agencije Evropske unije za temeljne pravice;
91. poziva Komisijo in Svet, naj zagotovita vključitev vseh ustreznih generalnih direktorats (GS) Komisije in nacionalnih ministrstev v razprave in odločanje v zvezi z memorandumom o soglasju; zlasti poudarja, da mora ob GD ECFIN in GD MARKT generalni direktorat za zaposlovanje s svojo vlogo zagotoviti, da bo pri pogajanjih socialna razsežnost ključnega pomena in da se bo upošteval tudi socialni učinek;

ECB

92. zahteva, da se pri kakršni koli reformi okvira trojke skrbno preuči vloga ECB, da bi jo uskladili z njenim mandatom; zlasti zahteva, da se ECB podeli status tihe opazovalke s pregledno in jasno opredeljeno svetovalno vlogo, v kateri ne bo smela delovati kot polna pogajalska partnerica in ne bo več sopolpisovala opredelitev nalog;
93. poziva ECB, naj izvede in objavi naknadno oceno učinka svojih priporočil in sodelovanja v trojki;
94. priporoča ECB, naj posodobi smernice o nujni likvidnostni pomoči in okvirne predpise o zavarovanju, da bi povečala preglednost zagotavljanja likvidnosti v državah članicah, ki prejemajo pomoč, in pravno gotovost v zvezi s pojmom solventnosti, ki ga uporablja Evropski sistem centralnih bank;
95. poziva ECB in nacionalne centralne banke, naj pravočasno objavijo celovite informacije o nujni likvidnostni pomoči, tudi v zvezi s pogoji podpore, kot so solventnost, način, kako nacionalne centralne banke financirajo nujno likvidnostno pomoč, pravni okvir in delovanje v praksi;

Mednarodni denarni sklad

96. meni, da so evropske institucije na podlagi večletnih izkušenj pri oblikovanju in izvajanju finančnih programov pridobile potrebno strokovno znanje, tako da jih lahko v prihodnosti oblikujejo in izvajajo same, sodelovanje MDS pa se lahko ponovno opredeli v skladu s tem poročilom;
97. zahteva, naj bo v prihodnosti morebitna udeležba MDS v euroobmočju izbirna;
98. poziva MDS, naj ponovno opredeli obseg svoje morebitne prihodnje udeležbe v

programih pomoči, povezanih z EU, na način da postane spodbujevalni posojilodajalec, ki državi posojilojemalki in institucijam EU zagotavlja minimalno financiranje in strokovno znanje, hkrati pa ohranja možnost izstopa v primeru nesoglasja;

99. poziva Komisijo, naj v skladu s členom 138 PDEU predlaga ustrezne ukrepe, s katerimi bi se zagotovilo enotno zastopanje euroobmočja v mednarodnih finančnih institucijah in na konferencah ter zlasti v MDS, da bi nadomestili sedanji sistem zastopanja posameznih držav članic na mednarodni ravni; ugotavlja, da je za to treba spremeniti statute MDS;
100. poziva k posvetovanju s Parlamentom o udeležbi MDS v euroobmočju za vsak primer posebej;

Svet in Euroskupina

101. poziva k ponovni oceni postopka odločanja Euroskupine, da bi vključeval ustrezno demokratično odgovornost na nacionalni in evropski ravni; poziva k določitvi evropskih smernic, da bi zagotovili primeren demokratični nadzor nad izvajanjem ukrepov na nacionalni ravni, v njih pa bi bilo treba upoštevati kakovost zaposlovanja, socialno zaščito, zdravstvo in izobraževanje ter z njimi zagotoviti dostop do sistemov socialne zaščite za vse; meni, da bi moral biti stalni predsednik Euroskupine imenovan izključno za to funkcijo; predlaga, naj bo ta predsednik imenovan iz vrst podpredsednikov Komisije in odgovoren Evropskemu parlamentu; poziva, naj se kratkoročno vzpostavi reden dialog med trojko in Parlamentom;
102. poziva Euroskupino, Svet in Evropski svet, naj prevzamejo polno odgovornost za dejavnosti trojke; si zlasti prizadeva za izboljšanje odgovornosti odločanja Euroskupine v zvezi s finančno pomočjo, saj ministri za finance nosijo končno politično odgovornost za programe makroekonomskega prilagajanja in njihovo izvajanje, pri čemer za posamezne odločitve pogosto niso neposredno odgovorni niti nacionalnemu niti Evropskemu parlamentu; meni, da bi bilo treba pred odobritvijo finančne pomoči predsednika Euroskupine zaslišati v Evropskem parlamentu, ministre za finance EU pa v njihovih nacionalnih parlamentih; poudarja, da bi morali tako predsednik Euroskupine kot ministri za finance redno poročati Evropskemu in nacionalnim parlamentom;
103. poziva vse države članice k večji odgovornosti na nacionalni ravni pri delu in odločitvah v okviru evropskega semestra ter izvedejo vse ukrepe in reforme, o katerih so se dogovorile v okviru priporočil za posamezne države; želi spomniti, da je Komisija ugotovila znatno stopnjo napredka v primerjavi s prejšnjimi leti zgolj pri 15 % od približno 400 priporočil za posamezne države;

Evropski mehanizem za stabilnost (EMS)

104. poudarja, da bo morala ob postopni odpravi trojke neka institucija prevzeti nadzor nad potekajočimi reformami;
105. poudarja, da pomeni vzpostavitev evropskega instrumenta za finančno stabilnost in evropskega mehanizma za stabilnost zunaj okvira institucij Unije korak nazaj v njenem razvoju, predvsem na račun Parlamenta, Računskega sodišča in Sodišča Evropske unije;

106. poudarja, da bi bilo treba EMS vključiti v pravni okvir Unije in ga razvijati v smeri mehanizma na ravni Skupnosti, kot določa pogodba o EMS; zahteva, da je EMS odgovoren Evropskemu parlamentu in Evropskemu svetu, tudi v zvezi z odločitvami o odobritvi finančne pomoči in odločitvami o odobritvi novih tranš posojila; priznava, da vse dokler prispevke za EMS zagotavljajo države članice neposredno iz nacionalnih proračunov, bi morale finančno pomoč odobriti one; poziva k nadaljnjemu razvoju EMS z ustreznimi zmogljivostmi za dajanje in najemanje posojil, k vzpostavitvi dialoga med upravnim odborom EMS in evropskimi socialnimi partnerji ter vključitev EMS v proračun EU; poziva članice EMS, naj do uresničitve zgoraj navedenega kratkoročno opustijo zahtevo po soglasju, da bi omogočile sprejemanje standardnih odločitev s kvalificirano večino namesto soglasno ter dodelitev preventivne pomoči;
107. poziva Svet in Euroskupino, naj upoštevata zavezo predsednika Evropskega sveta glede doseganja medinstitucionalnega dogovora z Evropskim parlamentom za vzpostavitev ustreznega začasnega mehanizma za povečanje odgovornosti EMS; v tem okviru poziva tudi k večji preglednosti postopkov upravnega sveta EMS;
108. poudarja, da sodna praksa Sodišča Evropske unije v zadevi „Pringle“ prinaša možnost vključitve EMS v okvir Skupnosti, z nespremenjeno Pogodbo na podlagi člena 352 PDEU; zato poziva Komisijo, naj do konca leta 2014 pripravi zakonodajni predlog s tem ciljem;

Srednjeročno in dolgoročno obdobje

109. poziva k vključitvi memoranduma v okvir zakonodaje Skupnosti, da bi spodbudili verodostojno in trajnostno strategijo konsolidacije ter s tem uresničili tudi cilje strategije Unije za rast in navedene cilje glede socialne kohezije in zaposlovanja; priporoča, naj o pogajalskih mandatih glasuje Evropski parlament, o memorandumih o soglasju na njihovi podlagi pa naj se opravi posvetovanje z njim, da bi programom pomoči zagotovili ustrezno demokratično legitimnost;
110. ponovno poziva, da se morajo odločitve v zvezi s krepitvijo EMU sprejeti na podlagi Pogodbe o Evropski uniji; meni, da bi vsakršno odstopanje od metode Skupnosti s povečano uporabo medvladnih sporazumov (kot so pogodbeni sporazumi) le razdelilo in oslabilo Unijo, vključno z euroobmočjem, ter ogrozilo njuno verodostojnost; se zaveda, da je za polno spoštovanje metode Skupnosti pri nadaljnjih reforma mehanizma Unije za pomoč morda potrebna sprememba Pogodb, in poudarja, da mora pri vseh takšnih spremembah polno sodelovati Parlament in jih mora obravnavati konvencija;
111. meni, da bi bilo treba preučiti možnost spremembe Pogodbe, ki bi omogočala razširitev področja uporabe sedanjega člena 143 PDEU na vse države članice, namesto da je omejena na države članice zunaj euroobmočja;
112. poziva k ustanovitvi evropskega denarnega sklada na podlagi prava Unije, ki bo deloval po metodi Skupnosti; meni, da bi moral tak evropski denarni sklad združevati finančne vire EMS, namenjene podpiranju držav, ki se soočajo s plačilnobilančnimi težavami ali državno insolventnostjo, z viri in izkušnjami, ki jih je v zadnjih nekaj letih na tem področju pridobila Komisija; poudarja, da bi tak okvir preprečeval možna navzkrižja

interesov, povezana z obstoječo vlogo Komisije kot predstavnice Euroskupine in njeno veliko celovitejšo vlogo „varuhinje Pogodb“; meni, da bi moral EMS spoštovati najvišje demokratične standarde odgovornosti in legitimnosti; meni, da bi s takšnim okvirom zagotovili preglednost v postopku odločanja in polno odgovornost vseh udeleženih institucij za njihova dejanja;

113. meni, da bo za to, da bo okvir EU za preprečevanje in reševanje kriz v celoti temeljil na pravno veljavni in gospodarsko vzdržni podlagi, potrebna revizija Pogodb;
114. meni, da bi bilo treba preučiti možnost oblikovanja mehanizma z jasnimi postopkovnimi koraki za države, ki jim grozi insolventnost, v skladu s pravili šesterčka ali dvojnega svežnja; v zvezi s tem spodbuja MDS ter poziva Komisijo in Svet, naj si prizadevata za doseg skupnega stališča z MDS za ponovno sprožitev razprave o mednarodnem mehanizmu za prestrukturiranje državnega dolga (SDRM), da bi sprejeli pravičen in trajnosten večstranski pristop na tem področju;
115. povzema svoje priporočilo, naj se vloge in naloge vseh udeležencev trojke pojasnijo na naslednje načine:
 - a) evropski denarni sklad, ki bi združeval finančna sredstva EMS in človeške vire, ki jih je Komisija pridobila v zadnjih nekaj letih, bi prevzel vlogo Komisije in ji s tem omogočil delovanje v skladu s členom 17 PEU ter zlasti opravljanje vloge varuhinje Pogodb;
 - b) ECB bi v pogajanjih sodelovala kot tiha opazovalka, da bi lahko v svoji svetovalni vlogi na resne pomisleke opozorila Komisijo, nato pa po potrebi tudi evropski denarni sklad;
 - c) MDS bi v primeru, da bi bila njegova udeležba nujno potrebna, dodeljeval mejna posojila in bi tako imel možnost izstopa iz programa v primeru nesoglasja;
116. meni, da bi bilo treba delo, ki se je začelo s tem poročilom, nadaljevati; poziva naslednji Parlament, naj nadaljuje delo na podlagi tega poročila, dodatno razvije njegove ključne ugotovitve in nadaljuje preiskavo;
117. naroči svojemu predsedniku, naj to resolucijo posreduje Evropskemu svetu, Svetu, Euroskupini, Komisiji, Evropski centralni banki in Mednarodnemu denarnemu skladu.

OBRAZLOŽITEV

Splošni cilj poročila je oceniti delovanje trojke v programih, ki se izvajajo v štirih državah: v Grčiji, na Portugalskem, Irskem in Cipru. V pregled bodo vključeni naslednji elementi:

- pravna podlaga, mandat in struktura trojke;
- postopek odločanja v institucijah in v zvezi z drugimi „institucijami“ (npr. Euroskupina, nacionalni ministri za finance itn.);
- demokratična legitimnost;
- „teoretična“ podlaga za odločanje (statistika, napovedi, gospodarski obeti itn.);
- posledice dela trojke (vključno s preučitvijo možnih kršitev ali nepravilnosti).

Soporočevalca bi rada poudarila, da je ta osnutek poročila podlaga za nadaljnje politične razprave, delegacije v zadevnih državah članicah in predstavitve raznih zainteresiranih strani v začetku leta 2014. V njem opisujeta preteklo in sedanje stanje, ne poskušata pa oblikovati dokončnih ugotovitev ali priporočil; te je treba oblikovati na podlagi obsežnega dela v naslednjih mesecih.

Kot prvi korak je bil dne 22. novembra 2013 nosilec odločanja na ravni EU (A) in tudi nacionalnim vladam štirih zadevnih držav članic (B) poslan spodnji vprašalnik. Odgovori bodo ocenjeni med postopkom.

A. Vprašalnik za Evropsko komisijo, ECB, MDS, Euroskupino in Evropski svet

OBLIKOVANJE IN SPREJETJE PROGRAMOV FINANČNE POMOČI

1. Kdo se je v imenu vaše institucije odločil za vključitev v programe finančne pomoči Grčiji, Irski, Portugalski in Cipru? Kdaj so bile te odločitve sprejete?
2. Kakšna je bila vaša vloga oziroma funkcija v pogajanjih in pri določitvi programa finančne pomoči, vključno z opredelitvijo političnih ciljev in glavnih ukrepov ter njihovim izvajanjem v Grčiji, na Irskem, Portugalskem oziroma Cipru? Na podlagi katerih meril so bile določene prednostne naloge reform?
3. Podrobno opišite predpostavke in metodologijo (zlasti v zvezi s fiskalnimi multiplikatorji), ki so bile uporabljene za napovedovanje vzdržnosti dolga na začetku in v teku vsakega programa ter za oblikovanje fiskalnih ukrepov. Na kakšen način so se sprejemali osnutki programov?
4. Ali ste od držav članic pridobili vse ustrezne informacije, vključno s statističnimi podatki, da bi opravili pravilno oceno in pripravili optimalne načrte pomoči?
5. Koliko manevrskega prostora so imele zadevne države pri odločanju o obliki potrebnih ukrepov (konsolidacija ali strukturne reforme)? Obrazložite za vsako državo.

6. Ali je katera od držav članic (Grčija, Irska, Portugalska in Ciper) kot pogoj za svojo odobritev memoranduma o soglasju postavila zahtevo, naj bodo del memoranduma o soglasju določeni ukrepi? Če je odgovor da, opišite te zahteve.
7. Ali je katera druga država članica za svojo odobritev dodelitve finančne pomoči postavila pogoj, da se v programe vključijo določeni ukrepi? Če je odgovor da, kdo je to storil in kateri so bili ti ukrepi za vsak program?
8. V kolikšni meri je bila Euroskupina vključena v podrobno oblikovanje programov? Podrobno opišite postopek v Euroskupini, ki je pripeljal do odločitve o vsebini in odobritvi programov v vsakem posameznem primeru. Ali je Euroskupina pogajalcem EU v trojki zagotovila pisni mandat, ki je vključeval tudi cilje in prednostne naloge?
9. Kako in kdaj je trojka poročala Euroskupini/Ekonomsko-finančnemu odboru?
10. Ali ima EMS vlogo v pogajanjih o programih finančne pomoči in pri njihovi določitvi? Če je odgovor da, do kje sega njegova vloga?

DELOVANJE PROGRAMOV

11. Ali menite, da so vsi ukrepi za konsolidacijo/strukturne reforme v enaki meri obremenili vse državljane oziroma zasebni in javni sektor? Razložite.
12. Opišite kakovost sodelovanja med institucijami trojke na kraju samem. Kakšno vlogo so imeli pri tem Komisija, ECB oziroma MDS? Kako trojka predlaga/sprejema konkretne ukrepe ali odločitve?
13. Kako sta sodelovali „delovna skupina“, ki jo je uvedla Komisija leta 2011, in trojka?
14. Kako poteka sodelovanje z nacionalnimi organi? V kolikšni meri so zadevne države članice vključene v postopek odločanja?
15. Kdo sprejme končno odločitev o konkretnih ukrepih, ki jih morajo sprejeti zadevne države članice?
16. Kolikokrat so bili predstavniki trojke zaslišani v nacionalnih parlamentih? Ali menite, da so izvedeni ukrepi temeljili na ustrezni demokratični odgovornosti in legitimnosti?
17. So se dogovorjeni programi izvajali pravilno in pravočasno? Če se niso, zakaj ne in kako je to vplivalo na učinkovitost in uspešnost programov?
18. S koliko primeri kršitev nacionalnega prava, ki postavljajo pod vprašaj zakonitost odločitev, izhajajočih iz memoranduma o soglasju, ste seznanjeni v vsaki državi? Sta Komisija in ECB izvedli oceno, ali ukrepi, dogovorjeni z državami članicami, izpolnjujejo obveznosti spoštovanja temeljnih pravic v EU, ki jih določata Pogodbi, in so skladni z njimi?
19. Ste zadovoljni s cilji in dejanskimi rezultati programa v vsaki državi?
20. So na rezultate vplivali zunanji dejavniki, ki so se pojavili med izvajanjem programov?

21. Kako je začetek veljavnosti Uredbe (EU) št. 472/2013 vplival na izvajanje programov? Podrobno navedite, kako in v kolikšni meri so se izvajale določbe Uredbe.
22. Kaj bi se po vašem mnenju zgodilo v državah z dogovorjenim programom, če EU in MDS ne bi zagotovila finančne pomoči?
23. [za ECB] – Ali menite, da se je program nujne likvidnostne pomoči pravilno izvajal v vsaki državi? Razložite svoj odgovor.
24. [za ECB] – Ali so vsi člani Sveta ECB podprli vse programe v vseh državah? Pojasnite morebitna odstopanja.
25. Kakšni ukrepi so bili sprejeti za preprečevanje navzkrižja interesov kar zadeva funkcijo upnice, ki jo ima ECB, v zvezi z bančnim sistemom v državah članicah, ki so se znašle v finančnih težavah?
26. [za ECB] – Po navedbah iz tiska se zdi, da je ECB državam z dogovorjenim programom poslala pisma, ki zahtevajo reforme in določajo pogoje v zameno za likvidnostno pomoč in operacije odprtega trga. Ali so bila takšna pisma res poslana? Če je odgovor da, komu, zakaj in kakšna je bila vsebina?
27. [za MDS] – Ali so vsi člani izvršnega odbora MDS podprli vse programe v vseh državah? Pojasnite morebitna odstopanja.
28. [za Komisijo] – Ali so bili na kraju samem napoteni nacionalni strokovnjaki iz zadevne države? Če da, kako ste zagotovili neodvisnost? V odgovoru upoštevajte, da v primeru MDS noben uradnik iz vpletene države ne dela na tej državi.
29. Po katerih merilih so bila podjetja izbrana za revizijsko/svetovalno vlogo za finančne institucije v državah članicah z dogovorjenim programom? Ali je bil izveden postopek javnega naročanja? Če ne, zakaj ne?

B. Vprašalnik, poslan državam članicam v programu finančne pomoči

1. Če je ustrezno, zakaj se je vaša država odločila zaprositi za program finančne pomoči?
2. Kakšni sta bili vaša vloga in funkcija v pogajanjih in pri vzpostavitvi programa finančne pomoči za vašo državo?
3. Kakšna je bila vloga nacionalnega parlamenta v pogajanjih o memorandumu o soglasju? Kako je vlada predstavila besedilo parlamentu? Kako je parlament sprejel končni memorandum o soglasju? So se socialni partnerji udeležili razprave o memorandumu o soglasju?
4. Koliko manevrskega prostora ste imeli pri odločanju o obliki potrebnih ukrepov (konsolidacija ali strukturne reforme)? Razložite.
5. Ali menite, da so vsi ukrepi za konsolidacijo/strukturne reforme v enaki meri obremenili vse državljane? Razložite.

6. Opišite kakovost sodelovanja med svojimi organi in trojko na kraju samem.
7. Kako je začetek veljavnosti Uredbe (EU) št. 472/2013 vplival na izvajanje programov? Ali ste uporabili določbe Uredbe, zlasti člena 7(11)? Če ne, zakaj ne?
8. S koliko primeri kršitev nacionalne zakonodaje, ki postavljajo pod vprašaj legalnost odločitev, izhajajočih iz memoranduma o soglasju, ste seznanjeni v svoji državi?
9. Ali ste zadovoljni s cilji in dejanskimi rezultati programa v svoji državi?

6.2.2014

MNENJE ODBORA ZA PRORAČUNSKI NADZOR

za Odbor za ekonomske in monetarne zadeve

o raziskovalnem poročilu o vlogi in delovanju trojke (Evropska centralna banka, Komisija in Mednarodni denarni sklad) v zvezi z državami v programu euroobmočja (2013/2277(INI))

Pripravljaivec mnenja: Michael Theurer

POBUDE

Odbor za proračunski nadzor poziva Odbor za ekonomske in monetarne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

1. poudarja, da je na začetku krize 16 od 17 držav članic euroobmočja kršilo maastrichtska merila; opozarja, da je pomembno, da države članice spoštujejo evropsko zakonodajo; meni, da je treba izboljšati mehanizme za proračunski nadzor, da bi se v euroobmočju izvajala politika za delovna mesta in rast, ki je določena tako v lizbonski strategiji kot v strategiji Evropa 2020; opozarja, da Unija ni zagotovila učinkovitega zgodnjega opozarjanja in pozneje ni ukrepala v zvezi s nastalimi čezmernimi primanjkljaji držav, ki jih je kriza prizadela, niti ni imela ustreznih mehanizmov za spremljanje, da bi imela pregled nad njimi;
2. priznava, da so evropski davkoplačevalci izkazali precejšnjo solidarnost z državami v krizi in da je bilo v teh državah za reševanje strukturnih problemov veliko storjenega;
3. poudarja, je zavezanost strukturnim reformam osnovni pogoj za finančno pomoč v euroobmočju;
4. poudarja, da je politična legitimnost pogajanj trojke in odločitev Euroskupine majhna in bi se morala okrepiti, z ozirom na to, da je trojka samo tehnični organ;

5. meni, da bi bilo treba pri oceni programov makroekonomskega prilagajanja upoštevati tudi cilj, da se izboljšajo pravne in institucionalne določbe za bolj učinkovit sistem proračunskega nadzora;
6. pričakuje, da bodo nacionalna računsko sodišča v celoti prevzela svojo pravno odgovornost v zvezi s preverjanjem zakonitosti in pravilnosti finančnih transakcij in učinkovitosti nadzornih in kontrolnih sistemov; v zvezi s tem poziva vrhovne revizijske institucije, naj okrepijo sodelovanje, zlasti z izmenjavo najboljših praks;
7. poziva države članice, naj okrepijo strokovno znanje v vladnih organizacijah in centralnih bankah, da bi jim bilo treba čim manj plačevati za strokovno znanje od zunaj;
8. poudarja, da bi moral biti evropski mehanizem za stabilnost (EMS), mednarodna organizacija s sedežem v Luksemburgu, ki je stalni vir finančne pomoči za države članice v finančnih težavah in katerega največja posojilna zmožnost je 500 milijard EUR, neposredno odgovoren Parlamentu; pričakuje, da bo EMS vsakih šest mesecev zadevnemu odboru Parlamenta predložil celovito poročilo o svojih dejavnostih; v zvezi s tem močno priporoča, naj se EMS približa upravljanju po metodi Skupnosti, kot je določeno v Pogodbi o ustanovitvi evropskega mehanizma za stabilnost; poleg tega zahteva, naj bo EMS odgovoren Parlamentu;
9. izraža neodobravanje glede tega, da določbe omenjene pogodbe ne zagotavljajo učinkovite zunanje revizije v zadostni meri; obžaluje, da člen 24 (o odboru revizorjev) podzakonskega akta k tej pogodbi določa, da lahko Računsko sodišče v odbor imenuje samo enega člana, predsedujoči pa lahko predlaga dva;
10. je zaskrbljen zaradi določb odstavka 6 člena 24 podzakonskega akta k pogodbi, na podlagi katerih Parlament po postopku, določenem za njegovo obveščanje, od odbora revizorjev prejme samo letno poročilo; poudarja, da ima Parlament pravico razpravljati o letnem poročilu z odborom revizorjev v navzočnosti odbora guvernerjev EMS;
11. pričakuje, da bodo Komisija, Svet in države članice oblikovale usklajeno in odločno politiko za boj proti davčnim utajam (vključno z utajo DDV) in davčnim goljufijam, ki bo vključevala tudi takojšnje usklajeno ukrepanje proti offshore finančnim transakcijam in davčnim oazam;
12. opozarja, da so bile za nekatere države, ki jih je kriza najbolj prizadela in ki so v okviru programa prilagajanja prejele finančno pomoč, omejitve stopenj sofinanciranja v okviru strukturnih skladov EU določene v višini do 95 %; poudarja, da je treba okrepiti lokalne in nacionalne uprave, da bodo sposobne izvajati zakonodajo in programe EU ter tako pospešiti črpanje sredstev iz strukturnih skladov;
13. obžaluje, da so rezultati lizbonske strategije nezadostni, in opozarja, da bi morala biti pomoč EU usmerjena v rast in zaposlovanje;
14. je seznanjen za zahtevami po ustanovitvi evropskega denarnega sklada, ki bi nadomestil trojko in evropski mehanizem za stabilnost (EMS); meni, da bi bilo treba ta sklad ustanoviti z uporabo instrumentov EU, financirati pa bi ga morali davkoplačevalci držav članic; opozarja, da je verodostojno in samostojno obvladovanje krize velikega pomena;

meni, da je zato treba predvsem zagotoviti, da Mednarodni denarni sklad ostane vključen v obvladovanje evropske krize.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	22.1.2014
Izid končnega glasovanja	+: 21 -: 2 0: 1
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Marta Andreasen, Jean-Pierre Audy, Inés Ayala Sender, Tamás Deutsch, Martin Ehrenhauser, Jens Geier, Ingeborg Gräßle, Cătălin Sorin Ivan, Monica Luisa Macovei, Monika Panajotova (Monika Panayotova), Petri Sarvamaa, Teodoros Skilakakis (Theodoros Skylakakis), Søren Bo Søndergaard, Michael Theurer
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Thijs Berman, Barbara Weiler
Namestniki (člen 187(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Emer Costello, Jürgen Creutzmann, Albert Deß, Ismail Ertug, Richard Falbr, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Teresa Jiménez-Becerril Barrio

11.2.2014

MNENJE ODBORA ZA USTAVNE ZADEVE

za Odbor za ekonomske in monetarne zadeve

o raziskovalnem poročilu o vlogi in delovanju trojke (Evropska centralna banka, Komisija in Mednarodni denarni sklad) v zvezi z državami v programu euroobmočja (2013/2277(INI))

Pripravljaivec mnenja: Helmut Scholz

POBUDE

Odbor za ustavne zadeve poziva Odbor za ekonomske in monetarne zadeve kot pristojni odbor, da v svoj predlog resolucije vključi naslednje pobude:

- A. ker novi instrumenti finančne pomoči za države euroobmočja ne temeljijo na primarni zakonodaji EU in ker člen 143 PDEU izrecno določa instrumente za države zunaj euroobmočja;
- B. ker je Sodišče Evropske unije ob sklicevanju na člen 13(3) Pogodbe o evropskem mehanizmu za stabilnost nedavno potrdilo (zadeva Pringle), da mora Evropska komisija s svojim sodelovanjem pri omenjeni pogodbi „spodbujati splošni interes Unije“ in „skrbeti za to, da so memorandumi o soglasju, ki jih sklene evropski mehanizem za stabilnost, v skladu s pravom Evropske unije“;
- C. ker člen 151 PDEU določa, da morajo biti ukrepi, ki jih izvajajo EU in njene države članice, v skladu s temeljnimi socialnimi pravicami, določenimi v Evropski socialni listini iz leta 1961 in v Listini Skupnosti o temeljnih socialnih pravicah delavcev iz leta 1989, da bi med drugim izboljšali socialni dialog;
- D. ker člen 152 PDEU določa, da „Unija priznava in spodbuja vlogo socialnih partnerjev na ravni Unije ob upoštevanju različnosti nacionalnih sistemov. Pospešuje dialog med socialnimi partnerji ob upoštevanju njihove avtonomije“;
- E. ker se ustrezne institucije EU, evropski mehanizem za stabilnost in Mednarodni denarni sklad skupaj dogovorijo o pogojih za finančno pomoč, vendar končno odločitev na podlagi memoranduma o soglasju, dogovorjenega med trojko in vlado zadevne države članice, vedno sprejme upravni odbor evropskega mehanizma za stabilnost;

- F. ker je bila trojka ad hoc rešitev, sprejeta pod velikim časovnim pritiskom zaradi gospodarske krize, ko je bilo treba odločitve sprejeti takoj, da bi podprli države v izjemnih težavah, se izognili neurejenemu bankrotu in širjenju krize na druge države članice, ustavili špekulacije z državnimi dolžniškimi instrumenti ter preprečili razpad euroobmočja;
- G. ker imajo memorandumi o soglasju, sklenjeni z državami euroobmočja, ki zaprosijo za finančno pomoč, negativne posledice za socialne pravice državljanov; ker je v tem okviru izredno pomembno zagotoviti, da se pri razvoju in izvajanju programov finančne pomoči zagotovi ustrezna demokratična odgovornost tako na evropski kot nacionalni ravni;
1. poudarja, da je oblikovanje evropskega instrumenta za finančno stabilnost in evropskega mehanizma za stabilnost zunaj okvira institucij Unije korak nazaj v njenem razvoju, predvsem na račun Parlamenta, Računskega sodišča in Sodišča Evropske unije;
 2. poziva k spremembi Pogodbe, da bi vzpostavili en sam instrument finančne pomoči v okviru Skupnosti za vse države članice EU, saj bi vsako oddaljevanje od metode Skupnosti in večja uporaba medvladnih sporazumov oslabil Unijo; meni, da bi ta sprememba Uniji in njenim institucijam zagotovila sredstva za hitro, učinkovito in demokratično legitimno ukrepanje pri izzivih, ki bi v prihodnosti utegnili ogroziti gospodarsko, finančno in socialno stabilnost euroobmočja in njegovih držav članic; zato poziva k vzpostavitvi evropskega denarnega sklada;
 3. meni, da je bila trojka ustanovljena kot nadomestna in zasilna rešitev, da bi rešili projekt euroobmočja ter gospodarsko in finančno trdnost njegovih držav, vendar bi moral od zdaj naprej obstajati stalen pristop in mehanizem, namenjen doseganju vzdržne rasti in finančne stabilnosti, s katerim bi preprečevali in reševali podobne razmere;
 4. obžaluje, da za sistem finančne pomoči še nista bila vzpostavljena ustrezen parlamentarni nadzor in odgovornost v okviru Pogodb EU;
 5. meni, da bi bilo treba obstoječo analizo dela, ki ga je trojka opravila v državah članicah v programu, uporabiti kot pomemben vir informacij za učenje iz preteklosti in sprejemanje novih pristopov k novim mehanizmom, ki bi jih bilo treba oblikovati, da bi preprečili visoke stroške popravnih ukrepov v evropskih gospodarstvih v prihodnosti;
 6. ugotavlja, da so pogajanja o memorandumu o soglasju in mandat trojke sicer veljali za premalo pregledne, vendar so imeli nacionalni volivci v državah z dogovorjenim programom možnost, da izrazijo svoje strinjanje s splošnimi usmeritvami programov prilagajanja;
 7. vztraja, da je predvsem Evropska komisija kot ena od evropskih institucij tista, ki opredeli, odloča in spremlja skladnost programov gospodarskega prilagajanja, ki jih sprejmejo nacionalne vlade, z memorandumi o soglasju, zato mora odgovarjati Evropskemu parlamentu; poziva, naj se v okviru naslednje konvencije zagotovi redno poročanje Evropskemu parlamentu o ustreznih odločitvah; poudarja, da je treba zagotoviti, da evropske institucije neposredno demokratično odgovarjajo Evropskemu parlamentu, vlade držav članic pa svojim nacionalnim parlamentom;

8. poudarja, da prizadevanja za gospodarsko in finančno stabilnost držav članic in Unije kot celote ne smejo ogroziti socialne stabilnosti, evropskega socialnega modela in socialnih pravic državljanov EU; poudarja, da je treba na politično agendo uvrstiti vključevanje socialnih partnerjev v gospodarski dialog na evropski ravni, kot je določeno v Pogodbah; poziva k potrebnemu vključevanju socialnih partnerjev v oblikovanje in izvajanje sedanjih in prihodnjih programov prilagajanja;
9. poziva, naj se nujno pojasnijo odgovornosti posameznih institucij, ki sodelujejo v trojki, in njihovi odnosi z euroskupino;
10. meni, da bi bilo treba odnos med euroobmočjem in Mednarodnim denarnim skladom ponovno opredeliti, da bi postopoma ukinili neposredno vključenost Mednarodnega denarnega sklada v reševanje težav z državnim dolgom v euroobmočju;
11. poudarja, da evropske institucije v celoti zavezuje zakonodaja Unije in da morajo v okviru trojke ravnati v skladu s temeljnimi pravicami, ki na podlagi člena 51 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah veljajo ves čas.

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	11.2.2014
Izid končnega glasovanja	+: 9 -: 4 0: 10
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Carlo Casini, Andrew Duff, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Zita Gurmai, Gerald Häfner, Daniel Hannan, Stanimir Ilčev (Stanimir Ilchev), Constance Le Grip, Morten Messerschmidt, Sandra Petrović Jakovina, Paulo Rangel, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, Indrek Tarand, Luis Yáñez-Barnuevo García
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Elmar Brok, Zuzana Brzobohatá, Vital Moreira, Helmut Scholz, György Schöpflin, Rainer Wieland

IZID KONČNEGA GLASOVANJA V ODBORU

Datum sprejetja	24.2.2014
Izid končnega glasovanja	+: 31 -: 10 0: 2
Poslanci, navzoči pri končnem glasovanju	Marino Baldini, Burkhard Balz, Jean-Paul Basset, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Nikolaos Huntis (Nikolaos Chountis), George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Diogo Feio, Markus Ferber, Elisa Ferreira, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Gunnar Hökmark, Othmar Karas, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Rodi Kraca Cagaropulu (Rodi Kratsa-Tsagaropoulou), Philippe Lambert, Werner Langen, Astrid Lulling, Ivana Maletić, Hans-Peter Martin, Sławomir Nitrás, Ani Podemata (Anni Podimata), Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Sampo Terho, Ramon Tremosa i Balcells
Namestniki, navzoči pri končnem glasovanju	Pervenche Berès, Zdravka Bušić, Sari Essayah, Danuta Maria Hübner, Krišjānis Kariņš, Olle Ludvigsson, Gay Mitchell, Nils Torvalds
Namestniki (člen 187(2)), navzoči pri končnem glasovanju	Alejandro Cercas, Emma McClarkin, Henri Weber